

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 89 - 25 Kuruş

25 - Ocak - Çarşamba - 1950

SİZİ BUNDAN MENEDERİM DÜ.
ŞES.. BABANIZ BUNA GOK MÜ-
TEESSİR OLUR..

EHEMMİYETİ YOK.. İSTERSE.
NİZ BANA DELİ DEYİN.. O
İHTİYAR PRESLE EVLENMEK
İSTEMİYORDUM..

POL SİBILLANIN BU HALETİ RUHİYESİNDEN LÜRKER.
SİBİLLA TAM BU SİRADA BİR KAHKHA ATTİ.

AZİZİM POL.. SEN DE BU ÇERİNGEN
HALİNLE NE KADAR GÜLÜNGSÜN.. ARTIK
KARARINI VER.. YA BENİMLE GECEYİ FANTAZ
YA'DA GEÇİRİRSİN YAHUT BURADA
KALIRSN..

AŞKIN ZAFERİ

36/

DIŞARI ÇIKAR ÇIK
DIVARA YASLANDI.

SON GECEMİ ONUN
İLE GEÇİRECE.

ŞİM. SONRA
HERŞEY BİTE.

CEK VE
ONU BIRDA.
HA GÖREMİ
YECEĞİM

POL SİBILLANIN ÇİLGİNLİK EDECEĞİNDEN
KORKTU. KABUL ETTİ.

PERİ.. FANTAZYA'YA GE-
LECEĞİM

HAY SÖYLE.. YOLA GEL.
ŞİMDİ HOŞUMA GİTTİN..
HELEN DE SEN DE
BABA MA BİR ŞEY
SÖYLEMEYİN..

SÖZ VERİYORUM..

TEŞEKKÜR EDERİM
SULLIVAN.. ŞİMDİ VALİ
İLE KONUŞAYIM..

89/

FD

ÖĞLEDEN SONRA HELEN TEKRAR GELDİ. POL İLE GÖRÜŞMEK İÇİN MÜSAADE İSTEDİ.

YÜZBAŞI SULLIVAN MI? TAHLİYE EDİLDİ EFENDİM.

SAHİ Mİ? ÖYLEYSE OTELDE BENİ BEKLİYORDUR. TEŞEKKÜR EDERİM..

36/2

HELEN SEVİNÇ İÇİNDE OTELE KOŞTU.

YÜZBAŞI SULLIVAN YUKARIDA MI?

HAYIR MİS.. BİR ÇOCUK GELDİ. SİZE BU MEKTUBU BIRAKTI.

HELEN NE YAPACAĞINI BİLEMEDEN KALKUTA SOKAKLARINI ARŞINLIYOR. İŞTE TAM BU SİRADA DÜK'Ü ŞEHRİN EN LÜKS OTELİ EKSELSİYOR'A GİRERKEN GÖRDÜ.

NEDEN ONA SORMIYAYIM? POL'Ü NEYE TEVKİF ETTİR. DİĞİNİ ÖĞRENİRİM

HELEN OKUDU.

NEDEN ŞİMDİ DEĞİL DE YAKINDA? ACABA ŞİMDİ NE REDE? ALLAHIM SEN BANA ACI..

Geçelim.
Benim için sa-
kın üzülme..
Nakında
görüşeceğiz
Pol

ANİ BİR CÜR'ETLE KAPİYİ İTTİ.
KONT KİMSEYİ KABUL ETMİYOR

SİZ ONA SULLIVAN İSMİNİ SÖLEYİN.
GÖRECEKSİNİZ Kİ
DERHAL KABUL EDECEK..

CÜR'ETİMİ AF BU YURUN

RICA EDERİM MİS..
BEN HERKES İÇİN ŞU
ANDA KONT TORLEY'İM

89/2

ARKASI VAR

Dodo'nun İsim Günü

Nakleden:
Semih DEMİRCİ

Öğleye doğru Dodo'nun hizmetçisi dördüncü defa olarak kahvaltı tep-sisi ile beraber geriye döndü. So-ğuyan yemekleri dördüncü defa olarak sıcakları ile değiştiren ahçının kızgın-lığı da hizmetçininkinden aşağı kalmı-yordu. Nihayet Dodo, hâlâ gençliğini kaybetmemiş rimelli gözlerini aralamak lûtfunda bulundu. Biçimli ve pürüzsüz kollarını geriye uzatarak üzgün bir ta-vırla gerindi ve boğuk bir sesle sordu.

"Saat kaç, Lydia?"

"Öğleyi geçiyor, madam."

"Aman Allahım, halbuki sabah ter-ziye randevum vardı."

"Eve yedide gelen madam, saat se-kizde nasıl uyanıp da sokağa çıkabilir-di?"

"Fakat sıhhatli olmak için erken kalkmak lâzım kızım."

"Madam bütün gece dansetmiş olsa bile mi?"

Dodo sahiden sabaha kadar hiç dur-madan dansetmişti ve kendini çok yor-gun hissediyordu. Bununla beraber Lydia'nın uzattığı sıcak çikolataya elini bile sürmedi, zira altmış yaşında olduğu hal-de gene de şişmanlamaktan korkuyor-du. Baskülün ibresinin göstereceği bir kaç gramlık inhiraf bile onu dehşete dü-şürmeğe kâfi idi. Masörünün usta el-leri ve elektrikli friksiyonun mucize ka-bilinden tesirleri yüzünden, tabii makiya-ji da ihmal etmemek şartile çok genç görünen Dodo'nun, kırk yaşından fazla olduğuna kimse inanmazdı. Fakat din uğruna ölen hristiyanların arasında bile onun kadar tahammüllü ve nefesine eza e-den kimse yoktu mutlaka. Tazeleğini mu-hufaza edebilmesi için de bütün bunla-ra katlanması lâzımdı.

Bu azme hayran kalmakla, bu mer-hamete şayan inada, acımak arasında bocalıyan Lydia, perdeleri açtı ve çi-kolatayı bir bardak sıcak limonata ile değiştirdikten sonra el aynasını getire-rek sabah havadislerini vermeğe başladı. Altı sepet çiçek, sekiz kutu şeker ve bir sürü de küçük paket gelmişti, ziyaretçi-lerin bıraktığı kartvizitler de sayısızdı. Dodo'nun dostları ve hayranları pek çoktu çünkü.

Lydia sözünü : "Buenos Aires'den de bir paket gönderilmiş," diyerek bitirdi. "Madam uyandırmamak için makbuzu ben imzaladım."

Dodo kaşlarını kaldırdı. Buenos Ai-res ismini duyunca sinirleniyordu. Oğlu senelerden beri oradaydı. Fedakâr, ça-lışkan ve düşünceli bir insan olan bu genç adamın, oğulların en iyisi olduğu muhakkaktı, fakat ne yazık ki kırk ya-şındaydı, üstelik iki tane de kızı vardı. Oğlundan kendisini görmek için günün bi-rinde Paris'e gelebileceğini düşünen Do-do, bu ihtimali hatırladıkça çileden çı-kardı, zira o zaman herkes onun anne değil aynı zamanda da bir büyük anne olduğunu kolayca öğrenivercekti.

Dodo, büyük bir anne ha! Aman Al-lahım, ne korkunç şey! Kadın dehşetle ürperdi. Bu paketin içinde, isim günü i-çin Buenos Aires'den gönderilen hediye-ler vardı herhalde.

"Terliklerimi ve sabahlığımı getir, banyoyu da derhal hazırla, hiç bir şey yemiyeceğim. Saat dörtte masör'üm ge-lecek."

Lydia madamın emirlerini bütün te-ferruatile yerine getirdi. Saat iki ol-muştu ve ılık bir banyo alan Dodo ar-tık yorgunluk hissetmiyordu, gerçi ayak-ları hâlâ şiş idi ve mafsalları sızlıyor-du ma o bunlara aldırmadan mükemmel

Dodo, kaşlarını kaldırdı. Buenos Aires adını duyunca fena halde sinirleniyordu.

bir şekilde boyandı ve yarı şeffaf pe-nyuvarının içinde ürpertiler geçirerek he-diyelelerin başına köktü. Buenos Aires'den gelen uzun kutuyu en sona bırakmıştı. İpleri çözdü ve kapağın altındaki tül kâğıdın üstünde duran zarf gözüne ilişti.

"Bakalım Marcel bu sefer bana ne yollamış. Her zamanki gibi bir çek her-halde."

Mektubu okumaya başladı.

"Sevgili anneciğim,

Sakin çekinizi unuttuğumu sanmayın, fakat size ondan önce çocuklarımın he-diyesini gönderiyorum. Uzun zamandan beri bunun üzerinde çalışıyorlar ve bü-yük annelerinin tenkitlerinde insafli dav-ranarak kendilerinin bu ilk emek mahsu-lünü beğenmesini temenni ediyorlar. Bun-ları büyük bir zevkle meydana getirdi-ler. Çünkü sizi hiç görmemiş olmalarına rağmen adınızı daima çok büyük bir sevgi ile anarlar. Marcella on, Helene de sekiz yaşına bastı..."

"Büyük anne" sözü Dodo'yu ıztırap-la kıvrandırdı ve yüzünü buruşturarak kutunun içindekileri görmek için kâğıdı kaldırdı.

Bunlar, çividi renkli yünden örülmüş kocaman bir şal ile gene üstleri el işi ile süslenmiş bir çift terlikten ibaretti ve bu gibi hediyeler ancak çok yaşlı bir ka-dına gönderilebilirdi.

Önce bu manâsız şeyleri hemen pen-cereden fırlatıp atmaya düşündü, fakat sonra fikrini değiştirerek onları Lydia'nın gözünden saklamağa çalıştı.

Birdenbire aynaya doğru ilerliyerek dikkatle yüzüne baktı, henüz yaşlanma-dığına emin olmak istiyordu. Sonra si-

nirli bir tavırla döndü. Çılgınca eğlen-e-rek geçirdiği gecelerin sabahında güne-şin hoyrat ışığı, yüzündeki buruşuklukları bütün korkunçluğu ile meydana çıkarı-yordu. Birdenbire dizlerinin fena halde ağrıdığını hissetti ve üüyerek ürperdi, ne yaptığını düşünmeden yürüdü, şalı a-lıp yarı çıplak omuzlarının üstüne attı.

Çok geçmeden ısındığını anladı.

Şala iyice sarınarak koltuğuna otur-du ve kendi kendine : "Haksızlık edi-yorum, diye mırıldandı. Marcella'nın şa-lını kullandığım halde Helene'nin ter-liklerini giymemem doğru değil." Eğildi ve topallıyarak yürümesine sebep olan çok yüksek ökçeli ve incecik terlikleri çık-a-rıp, onların yerine Helene'nin gönderdi-ği rahat, ılık ve yumuşak şeyleri aya-ğına geçirdi. Ayaklarındaki sızılar bir-den bire kayboluvermişti sanki. Şimdi bu haliyle öyle güzel istirahat edebil-ri ki...

Biraz sonra Lydia içeri girerek saa-tin dört olduğunu ve masör'ün geldiğini haber verdi.

Dodo : "Onu geri gönder, dedi. Ben

sonra çağırıyorum."

Fakat Lydia yerinden bile kıpırdama-mıştı.

"Şalıma ve terliklerime mi bakıyor-sun? Ne kadar güzel değil mi? Torun-larım benim için hazırlamışlar onları."

"Madamın.. Madamın torunları da mı var?"

"Hem de iki tane. Biri on, öteki de sekiz yaşında. Babaları ile beraber Bu-enos Aires'de oturuyorlar, onları öyle öz-ledim ki bilsen. Yılbaşında Harold iki-sini de buraya getirir zannediyorum. O zaman çocuklara güzel ve kocaman bir Noel ağacı hazırlarız. Ha, ne dersin?"

Memnuniyet dolu bir tavırla gülüm-süyordu ve yüzü sakın kırışıklarla kap-lanmıştı. O anda kimse altmış yaşında olduğundan şüphe edemezdi.

Lydia hayretle sordu : "Madam has-ta mı yoksa."

Dodo : "Hastalık mı, dedi. Bilâkis, senelerdenberi ilk defa olarak kendimi hakikaten iyi hissetmeye daha yeni baş-liyorum."

SIRAT KÖPRÜSÜ

Yeni aşk ve macera romanımıza gelecek sayıda başlıyoruz.

Topaz Galç'ın yegâne iki katlı binası olan «Palas» otelinin sahibi Chikago'dan gelme haftalık gazetesini okurken bir ayak sesi duyarak başını kaldırdı.

Merdivenlerden aşağıya, sırtında kürk manto olan narin bir kız hafif adımlarla iniyordu.

Otel sahibi hemen ayağa kalktı.

— «Sabahınız hayırlı olsun, küçük hanım. Nasıl, rahat ettiniz mi bari?»

Kız gülererek başını salladı.

— «Çok rahat ettim. Eksik olmayın. Size bir şey sormak istiyorum. Siz Topaz Galç'a geleli kaç sene oluyor, sorabilir miyim?»

Otel sahibi derhal, «Beş sene, küçük hanım» diye cevap verdi. «İşler pek okadar fena değil. Sonra buranın havası da bizim kadına iyi geliyor. Zaten buraya gelişiminin asıl sebebi de bu.»

Kız pencereye gitti ve batı tarafındaki tepeye baktı.

— «Altın Damar madeni bu mu?»

— «Evet, efendim. İlk önce insanlara pek ümit vermiş. Yarı dünyayı zengin edeceğe benziyormuş. Ama ümitleri boşa çıkmış. Şimdilik maden işte masrafları kapatıyor. Bir de işletmeğe degecek kadar kâr bırakıyor, okadar. Ama ocaklar ilk açıldığı zaman burası herhalde pek işlek bir yermiş!»

Kız adamın dediklerini duymuyordu, bile. Gözlerinin önüne, her gün daha sendeliyen adımlarıyla karşı yamacı tırmanan o genç, verimli işçi ve kucağında çoukla onun arkasından bakan genç kadın gel-vermişti...

Vilâ Moris hafifçe nemlenen menekşe gözlerini otel sahibine belli etmeden sildi ve döndü.

— «Acaba o ilk günlerden kalma birisi var mıdır burada?» diye sordu. «Köyün en eskisi kimdir?»

Otel sahibi bu garip sual karşısında şaşırılmıştı, ama nezaketle cevap verdi:

— «Benim zannımca Topaz Galç'ın en eskisi Bil Raydır'dır. Şu karşıdaki Kara Köpek birahanesi-nin sahibi... Sonra Pete Hayn var. Ama o yarım akıllının biridir. Ayyaş mı ayyaş. Sonra Dul Atkinson, Koca Olaf ve Erkek Ket'i var.»

— «Kim bunlar?»

— «Dul Atkinson, sokağın öte ucunda bir ahçı dükkânı işletiyor. Af buyurun ama cadaloz karının biridir. Atkinson öldü de kurtuldu. Elvin içinde sigara içmeğe bile cesaret edemezdi. Koca Olaf bir işveçlidir. Madenlerde çalışırken başına bir kaza gelmiş. Kumpanya ona maaş bağlamış. O da biraz kafadan kontaklı ama zararsızdır. Eski günlerden pek kimse kalmamış, küçük hanım. Ümitler boşa çıkınca gençler başka yere gitmişler, ihtiyarlar da geldikleri yere dönmüşler. Kala kala bir avuç insan kalmış.»

Vilâ, «Ya Erkek Ket'i?» diye sordu. Otel sahibi öyle bir mahcup oldu ki kızardı, âdeta ezildi, büzüldü:

— «Öyle bir kadın işte, küçük hanım. Gidecek başka yeri olmadığı için burada kalıyor. Ara sıra şuna buna işe gidiyor. Biz de elimizden geldiği kadar yardım ediyoruz. Ama müsaade ederseniz sizin konuşacağınız gibi birisi değil.»

Vilâ, «Anlıyorum» dedi. «Kara Köpek şurası, değil mi? Hani kapısının önünü bir adam süpürüyor...»

— «Evet, O adam da bizzat Bil Raydır'dır.»

— «Onunla konuşmak isterdim. Otel sahibi gene hayretler içinde kalmıştı. Ama kendini çabuk topladı.

— «İsterseniz gidip çağırayım. Siz burada bekleyin.»

Aşk ve Macera Romanı: 29

Vilâ, «Yok, yok» diye itiraz etti. Ben kendim giderim.» Ve otel sahibinin itiraz etmesine hiç vakit bırakmadan ilerledi ve dışarıya çıktı.

Bil Raydır kırmızı yanaklı, şen bir adamdı. Topaz Galç'ın fakir sokagında muhteşem ve kibar kıyafetli, yabancı bir genç kızın gezdiğini görünce ağzı hayretten bir karış açık kaldı.

Vilâ gülümsedi:

— «Sabahınız hayırlı olsun. Siz Mr. Raydır'sınız, değil mi?»

— «Tam üstüne bastınız, Mis.»

Bil Raydır yaptığı nükteye kendisi de sırttı ve başındaki kasketi çıkardı. Başı pembe ve çıplaktı.

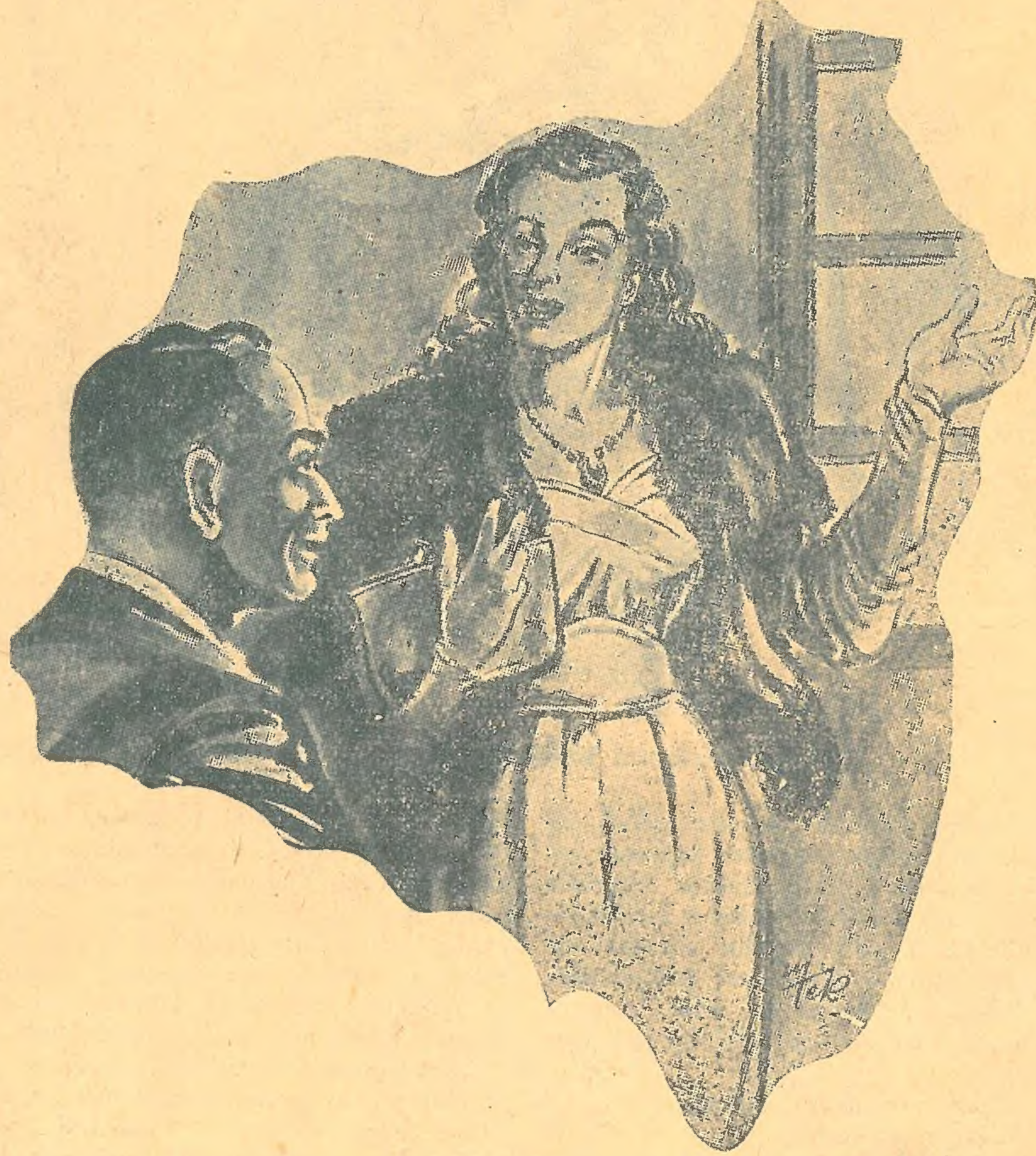
— «Palas otelinin sahibi sizin

bet eder. Bir alev, bir yangın. Göz açıp kapayınca kadar bina yerle yeksan oldu. Kızıl Göz de, piyanocu Ray da bulunamadı. Bu arada kızlardan ikisi de kayboldu. Onları kurtarmak için çok çalıştım. Kolum kırıldı. Saçlarım yandı, ama nafile.»

Vilâ'nın boğazına bir şey düğümlemiş gibiydi.

— «Demek... Yanan kızları tanıyorsunuz, öyle mi?»

— «Tabii. Sarı Ani ile Mis Viyolet. Acıları hâlâ içimdedir. Yazık oldu... Yazık. İyi kızlardı, ikisi de. Sarı Ani... İşte öylesineydi, ama Mis Viyolet... Tam bir hanımefendi. Genç bir dul. Bir de öksüz yavrucağı vardı. Hele sesi... O ne

«Sabahınız hayırlı olsun! Nasıl rahat ettiniz mi bari?»

buranın en eski sakinlerinden biri olduğunuzu söyledi de! Ben sizden on beş sene filân evvel burada yaşamış birilerini sormak istiyorum. Senelerdir kaybolan bazı akrabalarımı arıyorum da »

Bil Raydır'ın gözleri merakla işildadi.

— «İstediğinizi sorabilirsiniz, küçük hanım. Yalnız isterseniz içeriye buyurun da rahat rahat konuşalım, olur mu?»

Vilâ, «Pekâlâ» dedi.

İçeriye girdiler ve bir masanın başına oturdular.

— «Kimleri sormak istiyorsunuz, Mis?»

— «Burada bir dans salonu varmış, yanmış. Onu hatırlıyor musunuz?»

— «Sanki dün yanmış gibi hatırlıyorum. O günlerde Topaz Galç civevli bir yerdi. Bir gece Kızıl Göz Pete denilen haydut coşar, coşar, sarılır tabancaya! Salondaki lâmbalardan birine kursun isa-

sesti o! Bir melek, şarkı söylüyor musunuz. Aaa...» Ansızın sustu ve gözlerini açarak kızın yüzüne bak. «Yoksa siz Mis Viyoleti mi sormaya geldiniz?»

Vilâ konuşmağa cesaret edemiyerek evet der gibi başını salladı.

Mr. Raydır hayretler içinde kalmıştı.

— «Vay canına. Vay canına...» deyip duruyordu. Nihayet kendini toparladı.

— «Ömrümde böyle şey görmemişim!» dedi. «İki üç sene evvel New York'dan bir avukat gelmişti. Adı da, hiç unutmam. Nort'tu. Geldi, Mis Viyolet'e, kocasına, çocuğuna dair bir sürü sual sordu. Ondan sonra daha şu geçen güz bir başkası geldi. Onun derdi de aynıydı. Ben ne biliyorsam hepsini söyledim. Ama bildiğim de pek öyle fazla değilki! Mis Vi ile kocası soyadlarının Mörfi olduğunu söyledilerdi. Adam iyi adamdı. Öyle kibardı ki! Ama kimselere karışmaz-

dı. Dertli bir hali vardı. Hastaydı da, tabii. Vi'ye yardım etmek istedik. Âdet öyledir. Ama Mis Vi bunu kabul etmedi. O para kazanmak için şarkı söyleyip dansetmeğe başladı. Ama onu öteki kızlarla aynı ayarda tutmak kimsenin aklına gelmezdi. Bütün Topaz Galç tapınırdı, Mis Vi'ye.»

— «Ya çocuk - onu hatırlıyor musunuz?»

«Küçük Bili ha! Böyle maden kamplarında ekseri ahali erkektir. Onun için evli kadınlarla çocuklar okadar azdı ki insan hiçbirini unutamaz. Zaten Bili'yi isterseniz de unutamazdınız. Kıvrıkcık kafalı, tombul, maskara bir şeydi. Durmadan düşerdi, ama hiç ağlamazdı. Hep gülerdi. Hayattaysa şimdi herhalde koca kız olmuştur.»

Vilâ adamın sözlerinden çok mütehasis olmuştu. Bir an sustu. Sonra,

— «Şimdi görseniz onu tanıyamazsınız, tabii, değil mi?» diye sordu.

— «Tabii. Bili buradan ayrıldı. Şi zaman ancak dört yaşındaydı.

— «Centilmen Ceof'u hatırlıyor musunuz?»

— «Onu kim unutabilir ki? Dünyanın en asil, en büyük kalbli adamıydı. Küçük Bili onun gibi bir üvey babaya düştüğü için şükretmelidir. Anası öldüğü zaman birçok kimseler onu yanlarında alakoymak istediler. Ama bir maden kampı kız büyütmeğe zaten münasip yer değildir. Etrafta uygun bir kadın da yoktu. Sonra lâf aramızda Ceof da Mis Vi'ye eskiden beri vurgundu. Onu uzaktan uzağa se-verdi. Herhalde Mis Vi'nin kızını kendi kızı gibi yetiştirmiştir.»

Vilâ'nın menekşe gözleri yaş içinde kalmıştı. Bil Raydır da eski günlerin hatırası içinde susmuştu. Bir iki dakika sessiz kaldılar. Sonra Vilâ:

— «Palas otelinin sahibi bu köyün eskilerinden iki kadını söyledi» dedi. «Erkek Ket'i ile Dul Atkinson. Acaba onlar bana Mis Viyolet'le kızı hakkında daha fazla bir şeyler söyleyebilirler mi?»

Mr. Raydır, «Dul Atkinson söyler ama söyledikleri sizin işinize yaramaz!» diye güldü. «Genç Mörfi öldüğü zaman Mis Vi önce koca karının aşçı dükkânında çalıştı. Alışık değildi, biçare taze. Zaten Dul Atkinson değil insanları, atları bile yorgunluktan gebertir. Zavallı Mis Vi'yi aç biilâç okadar çalıştırıyordu ki tazecik bir gün şrakkadak düşüp bayıldı. Ondan sonra da şarkıcılığa başladı, zaten. Koca karı bunu duyunca açtı ağzını, yumdu gözünü. Demediğini komadı. Şimdi bile Mis Vi'nin adını ansan bomba gibi patlıyor.»

— «Ya öteki? Erkek Ket'i? Ondan bir şey öğrenebilir miyim, acaba?»

— «Herhalde. Gerçi öyle bir kadınla konuşmanız doğru değildir, ama aradan çok sene geçti. Erkek Ket'i yangından beri namusuyla çalışıyor. Hem zaten eskiden beri doğru, dobra dobra bir kadındır. Onun için adını Erkek Ket'i koymuşlardı O cins kadınlar başka kadınlardan fazla yüz bulamazlar. Ama Mis Vi, Ket'i'yi çok severdi. Bir keresinde Ket'i hastalanınca Mis Vi ona hastabakıcı gibi bakmıştı. Ket'i de ona, çocuğuna âdeta tapardı. Hani canını ver desen verecekti. Zaten kendini küçük Bili yüzünden feda etti. Yangında çocuğu herkes unutmuşken Erkek Ket'i hatırladı. Hemen alevlerin içine dalıp aldı.»

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

GİTTİLER Mİ ANNE ?
KIZIL KAYAYA ONLARDAN
EWEL VARMAK İÇİN
BİRAZ KOŞMAK
LAZIM GE
LECEK

BU ÇILGIN
PLANI İKİNCİ
BİR DEFA
TATBİK EDE.
MEYİZ

NEDEN ANNE ? BİR ATIN
AYAĞI KAYIYOR.. NEDEN ?
KİM BİLECEK.. BİR ÇİĞLİK..
İKİNCİ BİR HAZİN KAZA..
KORKACAK BİRŞEY YOK
DİYORUM SANA..

PEK ÂLÂ VAR..
İKİNCİ BİR KAZA..
BÜTÜN DÜNYA BA..
SİMİZA ÜŞÜSECEK..
POLİS.. GAZETELER..
HERKES BİZDEN
SÜPHELENECEK..
GEÇEN SEFER
SİLE

HANGİSİNİ TERCİH E..
DERSİN ? BABAMIN
PARASININ İDARESİNİ
Mİ ? YOKSA BİRAZ
SÜPHE ALTINDA
YAŞANMAYI Mİ ?

DİKSON.. O TÜFEĞİ
ELİNDEN BIRAK..
EVDEN ÇIKMANI
MENEDİYORUM.

NE GÜZEL
BİR SABAH..
HAYDİ YARI..
SALIM

HAYDİ BAŞ..
LIYORUZ

ANNE BENİ BURADA ALIKOY..
MAKLA APTALLIK EDİYORSUN..
ŞİMDİ YOLA ÇIKARSA DAHA..
EKEL GİDERİM.

ŞŞ
DUYDUN MU
BİR SİLÂH
SESİ

İYİ Kİ DURDUN AHBAP..
DURMASAN ÖBÜR DÜN..
YAYI BOYLAR..
DİN..

DUR CANIM.. SİLÂH SESİ BEK
GİLER BİR YABANCI TUTMUŞ
OLACAKLAR.. EVET İŞTE
GELİYORLAR.. SEN DUR..

RESSAM OLDUĞUNU
SÖYLÜYOR MİSTER
BOMONT.. ANNENİZE
GÖTÜREYİM Mİ ?

GÖTÜR YA
SONRA Kİ..
ZAR

ANNEM YA..
BANCILARDAN
HOŞLANMAZ..
ADAMI HAŞ
LIYACAK..

NE FECİ.. BİÇARE..
NİN RESSAM OLDU..
ĞU BELLİ.. BİR ŞEY
YAPAMAZ MIYIZ
STUART..

BATAKLIKLARIN ORA..
DA YAKALADIM BAYAN
"RESSAMIM..
DİYOR

GÜLÜNÇ.. YASAK
YERE GİRDİ..
KASABAYA GÖ..
TÜR.. ŞERİFE
TESLİM
ET..

DUR ANNE !.. BU KA..
DAR HAŞİN OLMA..
SONRA MİSAFİRİMİZ
MİS DORYAN HAK..
KİMİZDA NE DÜ..
SÜNÜR ? SER..
BEST BIRAK

PERKİ ÖYLE OLSUN..
AMİA RESSAM OLSUN
OLMASIN.. HUDUT
DİŞİ EDİN.

RESSAM HA.. ONU BENİM
DEDEMİN KÜLAHINA ANLAT..
SIN.. YÜRÜYÜŞÜNÜ NERE..
DE OLSA TANI..
MAZ MIYIM ?

ARKASI VAR

«Bay Veysel Beceriklioğlu bunu tanıyor musunuz?»

Havagazi Musluğu

Yazan: Oğuz ÖZDEŞ

Veysel Beceriklioğlu, soyadı gibi hakikaten becerikli bir adamdı. İşte, bu işi de tertemiz becermişti. Vazifesini noksansız bitirenlere has bir tavırla doğruldu. Etrafına bir göz gezdirdi. Her şey yerli yerindeydi. Gayri tabiiliği sezdirecek ortada hiçbir şey yoktu. Oldürdüyü adamın cesedi de, şüphe uyandırmıyacak şekilde, başı havagazi musluğunun dibindeydi!

Mükemmel! Doğrusu bunu, en usta, en zeki caniler bile yapamazdı!

Yeniden etrafına bakındı. Kendisinin Veysi Kümbet'le münasebetini ima ettirecek en ufak bir ip ucu bulunmaması lâzımdı.

Salonda, mahalle bakkalının kendisine göndereceği yerde yanlışlıkla Veysi Kümbet'e yolladığı paket vardı. Onun da biraz sonra çaresine bakmalıydı.

Veysi Kümbet'in masasının gözünü açtı. Ona gönderdiği mektupları aldı ve iç cebine yerleştirdi. Meydanda, hiçbir nişane bırakmamalı, sorguya meydan vermemeliydi. O koca göbekli, domuz suratlı adamın, borsada yaptığı bir oyunla kendisini iflâsa sürüklediğini, bundan dolayı ona karşı duyduğu hıncı, çok şükür kimse bilmiyordu. Her şey, ikisinin arasında olup bitmişti. İkisi de, yaşlı olmalarına rağmen bekardı. Hiçbir dostları da yoktu.

Salondan yatak odasına geçti. Burada, ortadan kaldırılacak, yahut ilâve edilecek bir şey mevcut değildi. Çok hasis ve cimri olan Veysi'nin yatak odası, zaten tek bir karyola ve bir de gardroptan ibaretti.

Sıra yemek odasına geldi. Burada meşgul olunacak şeyler vardı. Meselâ, masanın üzerindeki bardaklardan birisini yıkayıp rafa kaldırmalıydı. Çünkü biraz evvel Veysi Kümbet'le bir dost gibi karşı karşıya geçip bu bardaklarla votka içmişlerdi. Öteki bardağı da haliyle bırakamazdı. Bardağın dibindeki arta kalan içki tahlil edilirse, içine akıtmış olduğu zehir keşfedilir, herhalde hali pek yaman olurdu. Onu da yıkadı. Bir mendille bardağın üst kenarından tutarak mutfağa götürdü. Veysi Kümbet'in elini tutup, parmakları bardağın üzerine bastırdı. Sonra bardağın altından mendille tutarak yemek odasına döndü. İçine şişede son kalan

votkayı doldurdu ve boş kalan şeyi de yanına koymayı ihmal etmedi.

Şimdi, cebinde, defterin arasında bulunan mektubu, masanın üzerine koymak sırası gelmişti. Esasen meselenin en can alacak noktası burası idi. İntihar edecek olan adam, ancak böyle yazar ve yazdığını da masanın üzerine bırakır. Sonra da, havagazi musluğunun altında ömrüne nihayet verirdi.

Doğrusu, Veysi Kümbet'in mektubu bir düşüştü. Onu, birkaç gün evvel dostunu (!) ziyarette, Veysi Kümbet'in odasından bir aralık ayrılmasından istifade ederek gözlerini karıştırırken elde etmişti. Esasen, ona bu parlak fikri veren de, böyle bir fırsatı elde etmiş olmasıydı.

Mektubun tarihi, kâğıdın sol tepesine atılmıştı. Asıl metin, kâğıdın yarı yerinden başlıyordu.

«Artık yaşamaktan usandım ve intihara karar verdim...»

Veysi Kümbet, bu mektubu bundan iki ay önce, işlerinin pek fena gittiği, bütün servetini kaybetmesine ramak kaldığı bir sırada yazmış, fakat her nedense sonradan hayatına son vermekten vazgeçmişti.

Tarih bulunan kısmı kesince, mektup, bu intihar yalanına biçilmiş kaftan gibi uydu.

Etrafına son bir defa daha baktı. Her şey mükemmeldi! Mektubu masanın üzerine bıraktıktan sonra mutfağa gitti ve havagazi musluğunu açtı. Beş dakikaya varmaz, içerisi leş gibi gaz kokacaktı. Artık ötesi selâmetti. Bakkalın yanlışlıkla yolladığı paketle -zaten bunu bahane ederek içeri girmişti- bastonunu koltuğunun altına aldı ve karanlıkta, hiç kimse görmeden dışarı çıktı.

Ertesi günü, sabahleyin erkenden, bir polis kapısını çaldı. Veysel Beceriklioğlu, heyecanından bütün gece zaten uyumamıştı. Hemen aşağı indi; sanki hiçbir şey yokmuş gibi polisi tebessümle karşıladı.

Polis, cebinden bir not defteri çıkararak:

— Bay Veysel Beceriklioğlu, bunu tanıyor musunuz? diye sordu.

Hiç tanımaz olur muyum? Kendi cep defteri idi. Veysi Kümbet'in evinde, intiharı bildiren mektubu bunun içinden çıkarmış, sonra masanın üzerinde unutmuştu.

Hay aksi şeytan... Veysel Beceriklioğlu'nun dehşetli canı sıkılmıştı. Baş dönmeğe başladı. Kulaklarında açılan yüzlerce zilin arasında, Polisin söylediklerini güçlükle işitiyordu.

— Akşam, size götürülecek yerde, mahallenin bakkal çırağı yanlışlıkla paketi Veysi Kümbet'e götürmüştü... Veysi ile isimlerinin mü-

şabehetinden olacak herhalde...

Veysel Beceriklioğlu, zorla gülmeğe gayret ederek:

— Herhalde öyle olacak efendim, dedi.

Polis konuşmasına devam etti.

— Bu sabah, paketi oradan alıp size götürmek için Bay Veysi'nin evine giden çırak, kapıyı kilitli bulduğu için, aradaki mutfak kapısına gitmiş. Kapıyı açık bulmuş ve içeri girmiş... Gerçi her açık bulunan kapıdan içeriye girilmez... Girilmez ama, ne yaparsınız, çırak bir cahillik edip girmiş... Orada, masanın üstünde bir cep defteri bulmuş... Herhalde bu defteri Bay Veysi'nin evinde ziyarette düşürmüştü olacaksınız... Bu mühim bir şey değil tabii... Asıl bahsetmek istediğim havagazi musluğu...

— Ne olmuş?

— Musluk açık kalmış ve Bay Veysi sizlere ömür...

— Ya!... Vah vah!...

— Benim buna intihar diyeceğim geliyor.

— Herhalde öyle olacak bay memur... Ben de öyle tahmin ederim... Çünkü, Bay Veysi'nin son zamanlarda morali pek bozulmuştu... Malûm ya, borsa oyunları...

— Orası öyle efendim... Meselâ, masasında sonuna kadar içilmiş yarım kiloluk bir votka şişesi vardı. Bir oturuşta bu sert içkiyi yuvarlayan bir insanda akıl mı kalır? Herhalde zavallı, sarhoşlukla ne yaptığını bilmiyerek...

Veysel Beceriklioğlu'nun ayakta hali kalmamıştı. Polis, boyuna anlatıyordu.

— Her ne ise... Herif okadar ne yaptığını bilmiyormuş olmalı ki, gidip havagazi musluğunun altına yatmış ve havagazi şirketinin, borudaki bir ârizadan dolayı bir haftadanberi havagazını kestğini unutarak ve kararım karardır diyerek musluğun altına uzanmış ve intihar etmiş...

Veysel Beceriklioğlu, polisin son sözlerini işitince, okadar fena oldu ki, askıya asılı dururken ansızın yere düşen bir elbise gibi polisin ayakları dibine yıkıldı.

HAYAT ARKADAŞI...

Nakleden: Leylâ BEKEM

Elli yaşına gelinceye kadar hiç evlenmemiş, bekâr kalmıştım. Fakat elliye merdiven dayayınca artık bu hayattan bıkmış uslanmış olduğumun farkına vardım. Nihayet evlenmeğe karar verdim. Hem neden evlenmiyecektim ki?.. Daha Maşallah pek zinde ve dinçtim. Şakaklarım ağarmıştı ama ne zararı vardı. İnsanın kalbi genç olduktan sonra... Bu kararım arkadaşlarım arasında bir bomba gibi patladı. Evli insanlar "Yahu Pol deli misin sen. Rahat rahat oturuyordun, sana rahatlık battı galiba!" dediler. Beni kararımın vaz geçirmeğe çalıştılar. Aksine, bekâr arkadaşlarım benim bu fikrimi pek yerinde buldular. Bekârlık sultanlıktır; derler ama, bir bakıma hiç de öyle değildir. Eğer hizmetçi, ahçı ile aranız iyi değilse yemeklerden tutun da, söküklere, yırtıkların tamirine kadar her şey başınıza kalır. Onun için evlenmenin, beni bu derlerden kurtaracağı besbelli...

İş ciddiye binince bekâr arkadaşlarım yollara düşüp bana hem güzel, hem zengin, hem de genç bir kız aramaya koyuldular. Evli arkadaşlarım beni acıyan bakışlarla süzdüler. "Zavallı çocuk" deyip durdular. Bana, evlenmekten korktuğumu, haftada ik defa oruç tutmamı, bir kaç kız arkadaş edinmemi tavsiye ettiler. Bu şekilde hareket edecek olursam bunun evlenmekten bin kat daha iyi olacağını iddia ettiler. Fakat bütün bu sözlerle benim gözümlü korkutamadılar. Kararımdan caydıramadılar. Ama iş, bana göre, gönlüme göre, birisini bulmak meselesine gelince çattı. Dünyada kadın çok. Hattâ erkeklerden de çok kadın olduğu istatistiklerde yazılı. Sarışını, esmeri, kumralı, güzeli, çirkini, zengini, fakiri,

bir çok, bir çok kadın var. Velâkin dört başı mamurunu bulmak zor. Güzelse fakir oluyor, ne bileyim, zenginse yaşlı oluyor, velhasıl bütün iyi vasıfların, meziyetlerin bir araya gelip idealimin hakikat olmasını imkânsız gibi görüyordum. Üstelik evlenmeden önce bize melek gibi görünen kadınlar evlendikten sonra nasıl birden değişip cadılaşıyorlardı, hayret vallahi!

Bir çok çarelere baxa vurdum. Si-nemalara gitmeler, yolda tanışmalar, iki ayhık maasımı en son meteliğine kadar bitiren bara dadanışlar, soğukta, yağmurda iliklerime kadar donarak seyrettiğim futbol maçları... Fakat hiç birisinden aradığım hayat yoldaşını bulamadım. Onun yerine bütün bunlar bana ancak bir kaç tokat, pireler, borç ve ateşi kırka kadar yükselen anjini kazandırdı.

Bir gün gazetelerin birinde şöyle bir ilânla karşılaştım,

"Cazibeli, genç, güzel bir dulum. üç tane apartmanım var. İyi düşenmiş sekiz odalı, konforlu bir dairede oturuyorum. Zenginim. Hayatta hiç kimsem yoktur. Yaşı elliye yakın, zeki, çalışkan bir hayat arkadaşı arıyorum. Adres (....)"

Bu ilân pek hoşuma gitmişti. Hemen gazeteden kesip arkadaşlarıma bax vurdum. Evli olanlar sakınmamı, böyle tuzaklara düşmememi ihtar ettiler. Bekârlar "Azizim sakın bu fırsatı kaçırayım deme" diyerek beni kışkırttılar. Hele gençliklerinde, başlarından geçen maceraları anlatmağa başlayınca büsbütün heveslendim. Nihayet meseleyi arkadaşım Şarl'a açtım.

Şarl, kaşarlanmış bekârlardandı. Genç olmasına rağmen hayli zengin bir avuttaktı. Onu pek severdim. Vaziyeti anlattım, fakat önce pek yanaşmak istemedi. Bir oyun olmasından korktu. Ben ısrar edince bu işle alâkadar olmayı kabul etti. Genç kadına benim namıma bir mektup yazıp ondan bir randevu istiyecikti. Sevinçle yanından ayrıldım.

Aradan tam 14 gün geçmişti ki Şarl yazıhaneme geldi. Bana bir iki kelime ile genç kadınla görüşüğünü fakat onunla evlenmek fikrini artık aklımdan çıkarmamı, zira bunun imkânsız olduğunu anlattı. Bu haber hiç de hoşuma gitmemişti.

— Demek ki çirkin diye mırıldandım.

— Hayır çok güzel dedi.

— Öyleyse apartmanları yok.

— Var. Tam üç tane.

— Şu halde parası yok. Zengin olduğu yalan. Zaten buna aklım pek yatmamıştı.

— Hayır zengin. Hem de çok...

— Şu halde yaşlı.

— Hayır. Hem zengin hem güzel. Hem de genç. Apartmanları da var. Herşeyi tamam.

— Birader öyleyse derhal evlenebilirim. Neden evlenmiyecekmışım? Yarı gider kendisini bulurum ve...

Şarl, yüzüme manâlı manâlı baktı, — İşte imkânsızlık burada ya! dedi. Yarın benimle nikâhı kıydıyor.. Seni davete gelmiştim.

Safi sual kesilmiş olmalıydım. Şarl, — Suratıma öyle bön bön ne bakıyorsun? dedi. Ben şimdiye kadar neden bekâr kaldım? Böyle fırsat kaçırılır mı?

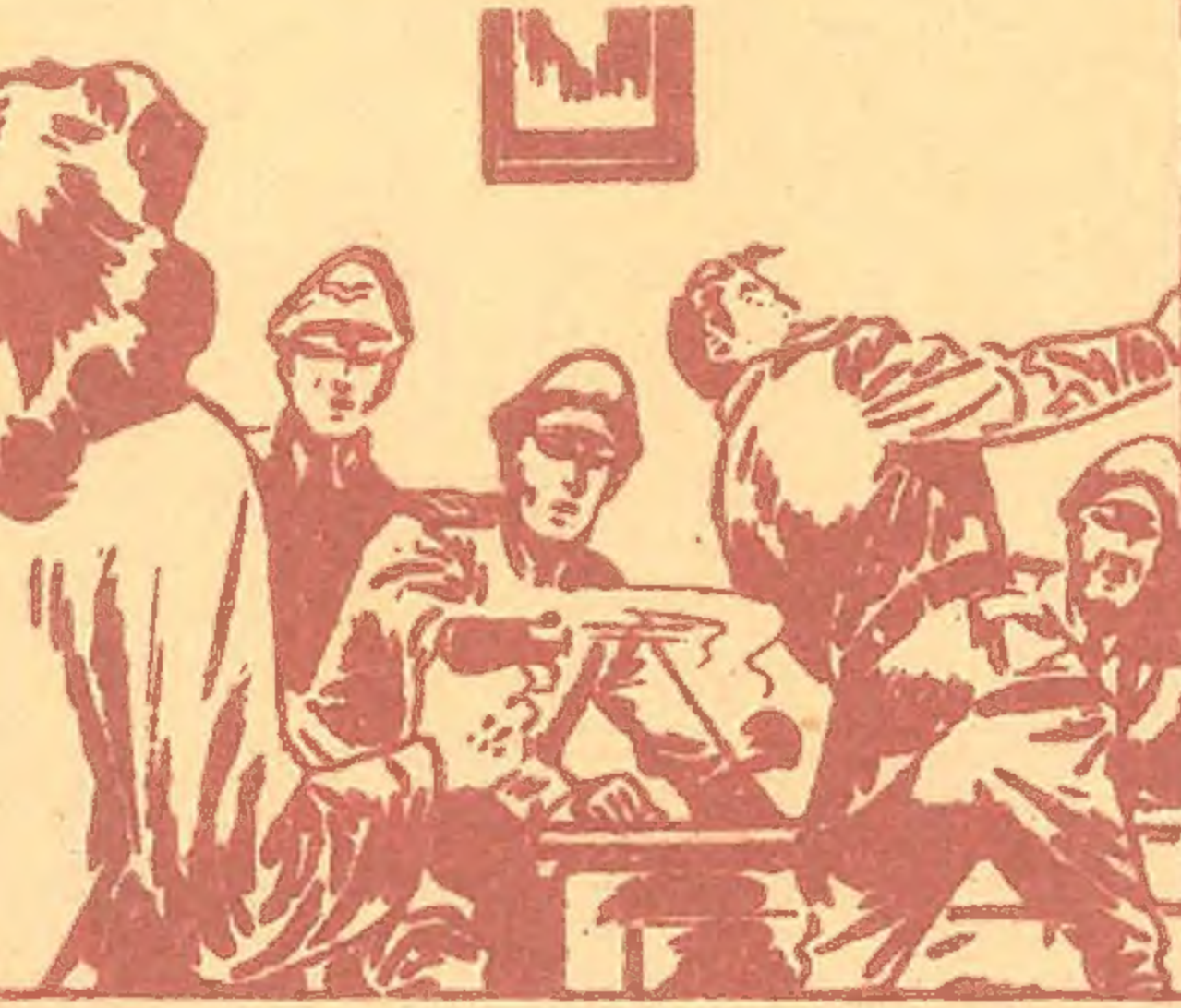
GİZLİ VAZİFE !..

ALMANYANIN KALBİ Mİ ?
GAFİL.. ALMANYANIN BİR
BAŞI VAR O KADAR.. DE-
Lİ BİR BAŞI..

O ANA KADAR SESSİZ DURAN
GERDA SUBAYA ATEŞ ETTİ.

GERDA NE
YAPTI?

ALMANYANIN DÜŞ-
MANLARI BÖYLE
ÖLDÜRÜLMELİ..

AFERİN GERDA..

ER-
LER
SUBA-
YIN
ÖLÜSÜ-
NÜ
GÖTÜ-
RÜLER
İKEN

BAYLAR.. SANA KALIRSA
HEMEN BERLİNE HİTLE-
RİN YANINA GİTMELİYİZ.

HÂLÂ BERLİNDE
OLDUĞUNA E-
MİN MİSİN ?

EVET.. BİRKAÇ GÜN EWEL
ALDIĞIM BİLGİYE GÖRE
HİTLER HENÜZ BER-
LİNDE..

FAKAT.. GERDA SENİN
BURADA İŞİN
NE ?

BURADAN BİRKAÇ KİLOMETRE ÖTEDE
BİR SÜRÜ ERKEK VE KADIN AME-
RİKALILARA KAÇMAK İSTİYORLAR..
GİDECEKLERİ YERİ GÖSTERMEK İÇİN
BİR MANGA ASKER İSTİ-
YORUM.

PERİ GERDA..
AL EMİRİ.. SEN
İŞİNİ BİLİR-
SİN..

EVET.. BİLİRSAN
HİTLERE HİYANET
EDENLER

AL İŞTE EMİR.. ON İKİ ER
SENİNLE GELECEK. YANI-
NA TEGMEN ŞULTZ'U
DA KATIYORUM.

GESTAPO'DAN
OLDUĞUNUZ
HAKİKAT MI
BAYAN ?

BÖYLE BİR SUAL
SORMAK ? NE
CÜR'ET.. HANGİ
DÜNYADA YAŞIYOR-
SUNUZ ?

HALBUKİ GENÇ
VE GÜZELSİ-
NİZ..

ASIL GENÇ
OLAN SİZSİ-
NİZ GALİBA
TEGME.

ON YEDİ
YAŞINDA-
YIM..

ON YEDİ Mİ ?
FAKAT SİZ
BİR ÇOCUK-
SUNUZ..

BENİ ASKERE ALDIKLA-
RI ZAMAN ANNEM
DE BÖYLE SÖYLE-
MİŞTİ..

BANA BAKIN BAYAN.. BENİM
ANLAMADIĞIM BİR ŞEY VAR..
KUZUM ŞU İNSANLAR NE
DİYE BÖĞÜŞÜR DURURLAR
HALBUKİ HAYAT O KADAR
KISAKI.. GÖZ AÇIP KA-
PAYINCAYA KA-
DAR BİTİYOR

BİR GESTAPO
AZASINA BU
ŞEKİLDE KO-
NUŞMaktan
GERİNMIYOR
MUSUNUZ.

FAKAT BU GES-
TAPO O KADAR
GENÇ Kİ...
NE DÜŞÜNÜ-
YORUM BİLİYOR
MUSUN GERDA ?

BU ZAVALLI İNSANLA-
RI ÖLDÜRMEĞE GİDE-
CEĞİMİZE ORMANDA
KALSAK.. ŞU AYIN
GÜZELLİĞİNE BAK..

ERLERE İSTİRAHAT ETME-
LERİ İÇİN EMİR VERİRSEN
SANA ŞİLLER'DEN BAZI
ŞİRLER OKURUM..
HOSUNA GİDER.

ARKASI VAR

BİRGÜN UBALDO, ORORAYI BAĞÇEDE OTURMUŞ
GÜNEŞLENİRKEN GÖRDÜ.

MERHABA SEVGİLİM..

HOSGELDİN
UB..

19/2

UBALDONUN BİRDENBİRE NEŞESİ KAÇTI.

BU SIYAH GÖZLÜKLERİ TAK
NAR NEREDEN AKLINA GELDİ?

HEMEN ÇI-
KAR..

OKUYOR-
DUM DA
ONDAN
TAKTIM

GÜNEŞ, MÜNEŞ.. OKUMA FİLÂN DİNLEMEM..
HEMEN ÇIKAR.. BİR DAHA DA TAKTIĞINI GÖR.
Mİ YEYİM..

ORORA ŞAŞIRDI. SIYAH CAMLI GÖZLÜK
TAKMANIN NE İÇİN KABAHAT OLDUĞUNU
ANLAMADI. UBALDO'NUN YÜZÜNDE BE
LİREN TEESSÜRÜN SEBEBİNİ
ANLIYAMADI.

İZTIRAP ÇEKİYOR..
BANA SÖYLEMEK İS-
TEMEDİĞİ BİR ŞEY
İÇİN İZTIRAR ÇE-
KİYOR..

BANA DARILDIN MI?
ANLIYORUM.. KABALIK
ETTİM..

ASIL MESELE KABALIK
ETMENDE DEĞİL UB..

89/2

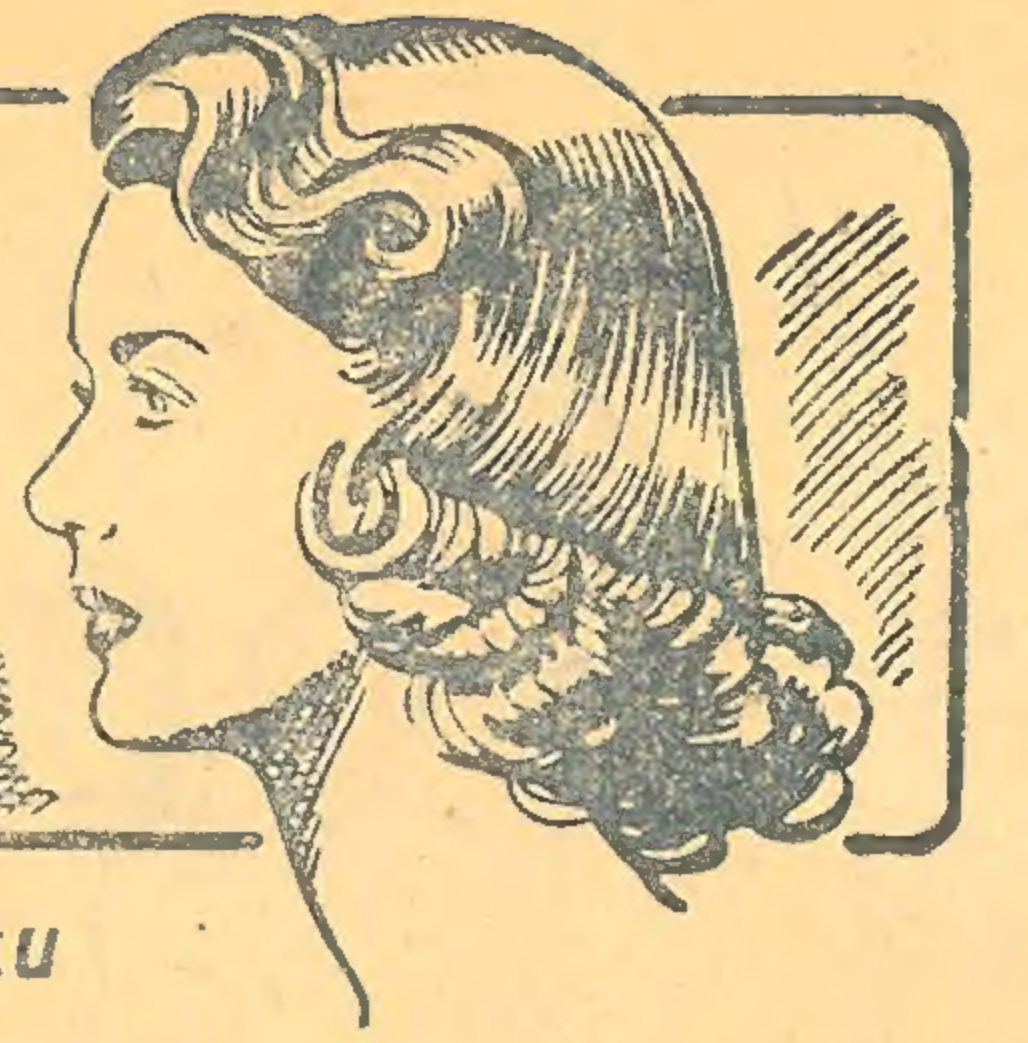
YA HANGİSİ? BUNU SEN DAHA İYİ BİLİR..
SİN UB.

ARKASI VAR

AYRILIK GECESESİ

Aşk ve Macera Romanı: 14

Yazan: Kemalettin Tuğcu

S eher yeniden susmuştu. Samim genç kızın ıstırabına hürmet ederek kekeledi. Nihayet o başını kendisine çevirince:

— Nigâr onu bir daha göremedi mi? dedi.

Seher anlattı:

— Hastahanedeyken geldi. Fakat Ekrem ona dargındı. Onu görünce başını öte tarafa çevirdi. Nigârın yalvarmaları, hıçkırıkları para etmedi. Hastanın fazla yorulacağını düşünerek onu zorla dışarıya çıkarttılar. Sefil, bitkin, yarı ölü bir halde uzaklaştı. Onu daha sonra, İstanbuldan ayrılırken bir daha gördüm. Babamla Ekrem'in mezarına gitmiştik. Babam dua edecekti. Ben de bir fatiha okuyacaktım. Kar yağıyordu. Mezara yaklaştığımız zaman başı örtülü bir kadın gördük. Oradaydı. Ekrem'in mezarının üzerine diz çökmüştü. Gözlerinden ip gibi yaşlar akıyor «Al beni Ekremciğim, al beni hayatım» diye ağlıyor ve karlarını eşelediği toprağa kâh göğsünü, kâh yanaklarını sürüyor, kendi kendisini paralıyordu. Bizden önce bir kadınla, beraber bir erkek gelip onu zorla, ağlata ağlata oradan ayrıldılar. Talihsiz Nigâr kimbilir bugün ne halindedir.

Samim:

— Anlattıklarınız hakikaten pek acıklı, dedi. Bilhassa bu genç kadının ıstırabı bir insan kalbini paralayacak kadar büyüktür. Ondan, daha sonra haber almadınız mı?

— İstanbul bizim için bir ıstırap diyarıdır, dedi. Babam bu koca şehirden büsbütün nefret etti.

— 12 —

İki genç arasında uzun bir sükût oldu. Nihayet erkek titreyen bir sesle:

— Hikâye bitti mi Seher, dedi.

— Evet Bay Samim.

— Peki bunda benim hayallerimi yıkan. beni üzen sebep hangisi. Ölmek üzere bulunan ve birkaç kişi arasında bilinen bir zavallı ak-raba çocuğu ile nişanlanmanız mı?

Seherin gözlerinde yaşlar vardı. Yanaklarında pençe pençe kan bulutları doluyordu. Kendisini bıraksa hıçkırarak ağlıyacaktı:

— Bay Samim, dedi. Çok, çok müşkül bir durumdayım. Ben ebediyen evlenemeyecek bir zavallı kı-zım. Bana bir şey sormayınız. Ye-min ederim ki sizi görmeden, mek-tuplarınızla, saf bir genç kız kal-biyle sizi sevdim. İstemiyerek, bu neticeyi bilerek sevdim.

Samim birden onun bileklerini yakaladı, çabucak göğsüne çekti, bir an içinde onun yüzünü birkaç yerinden öptü:

— Beni seviyorsun da, seni çok sevdiğimi biliyorsun da niçin beraber bir yuva kurmamızı istemiyorsun?

Seher birden onun kollarının çemberinden kendisini kurtarıp geri atarak:

— Beni söylemek zorunda bırakmayın, dedi. Ben bir kaza kurbanı bir zavallı kıyım.

— Nasıl kaza Seher?

— Beni söyletmek, beni bu hıcaba katlanmak zorunda bırakmak istiyorsunuz, öyle mi? O halde dinleyiniz Bay Samim. Size hikâyenin

bir yerini atladığımı söylemiştim. O gece Ekreme söz veren Nigâr kaçmıştı. Bütün gün onu bekliyen zavallı Ekrem o gece ara kapıyı açarak Nigârın odasına girdi. Yataktaki birisi yatıyordu. Yatan da bendim Bay Samim. O kadının ricasına dayanmamış onun bıraktığı geceliği giymiş ve onun başından aşağıya döktüğü şunuvar esansı ile onun her zaman kullandığı kokuya sahip olmuştum. Ekrem nihayet benim ağabeyimdi. Zaten akşamdan ateşi vardı. Pek fena öksürüyordu. Hakikati nasıl söyleyebilirdim. Zavallı ne kadar üzülecekti. Nigârın yatağında titreyerek ağlıyordum. Oda karanlıktı. Ekrem her iki kapıyı da içeriden sürgüle-di ve odanın ortasına gelince öksürüklerle kesilen bir sesle yalvar-

öleceğim, diyordu.

Bu sayıklamalar arasında daldı. Yüreği pek fazla çarparak, kendisinden geçti. Bu uyku değil bir baygınlıktı. Kalkıp ona ilâcından içirdim, gözlerinin içi öyle parlı-yordu ki, gece lâmbasını yaktığım halde beni Nigârdan ayıramıyordu. Belki gözlerine o vefasızın hayali takılıp kalmıştı. Yanına uzandım. O iyice uyuyacak ve ben kaçacaktım. Sonradan gelip Nigârın erken den gittiğini haber verecektim. Zavallı bitkin bir haldeydi. Ellerimi sımsıkı yakalamıştı. Gece yarısından sonra ateşi biraz düştü. O zaman benim için iki felâketten birisini seçmek icabetti. Ya ona hakikati anlatarak belki de bu müthiş darbe ile ölümüne sebep olacak veya susacaktım.

«Sus ve unut Seher! Biz, mesut olacak insanlarız!»

mağa başladı:

— Nigâr niçin beni üzüyorsun? Kalbim senin için çırpıyor. Hastata başımı dizlerine koyup uyumaktan, sana sarılarak şifa bulmaktan beni niçin menediyorsun?

Zavallı çocuk ağlıyordu. Mütemediyen öksürüyordu. Hemen düşüp ölüverecekti. Boğazıma bir şey tıkanmıştı. Geldi karyolanın ayak ucuna oturdu. Karanlıkta ellerimi aradı. Nigârın giderken taktığı bilezikler şıkırdadı. Ellerimi tutup öptü ve yüzüne yapıştırdı. Okadar ateşi vardı ki bu halde ayakta durabilmesi, hattâ oturması mümkün olamazdı. Zaten ateşinin fazlalığından sayıklar gibi konuşuyordu. Kendimi tanıtmamağa, nihayet ağabeyim olan bu zavallı çocuğu avutmağa karar verdim. Öyle zamanda dünyayı bile untabilirdim. Ağzıma açmağa, bir şey söylemeğe korkuyordum. Bir aralık üzüntüden ve sıkıntıdan hıçkırdım. Boynuma sarıldı. Başını göğsüme koydu,

— Seni seviyorum, içim yanı-yor, sen benim sevgilimsin, senin için yaşayacağım, belki senin için

Samim kıpkırmızı kesilmişti. Genç kız hıçkırarak ağlamağa başladı:

— Kendimi ona terkettim Samim Bey. Başını okşayarak, ellerini tutarak mâni olmak istemedim değil. Fakat ağır yeminler ediyordu. Nasıl sustuğumu, nasıl ona katlandığımı ben bilirim. Siz istediğiniz kadar beni iffetsizlikle itham ediniz. Kendimi tutamamış, ağlamıştım. Yüzümü, gözümü öpüyor, yürekler paralayıcı sözlerle af dili-yordu. Bitkin bir halde birden sustu. Ölmüş olmasından korktum. Sayıklıyarak, inliyerek uyudu. Olan olmuştu. Bari yaptığını bilme-sin diye sıyrılıp kaçmak istedim. Odaya günün ilk ışıkları vurmuştu. Manzarayı size tarif edemem. Ekrem bana kaçacak meydan vermeden uyanmıştı. Yüzüme bakan göz-leri korkunç bir şekilde açıldı. Bir anda işi anlamıştı. Sanki yaptıklarını ödiyecek gibi odanın ortasına fırladı:

— Seher, diye haykırdı.

Cevap veremedim. Titriyor, ye-niden ağlıyordum. O:

— Seher, kardeşim, diye bir da-ha bağırdı.

Bir avuç kan sesini kesti. Pijamasının göğsü kıpkırmızı oldu. Yere yuvarlandı. O zaman ben deli gibi oldum. Hayatımın mahvolma-sını kim düşünüyor. Dışarıdan kapıyı vuruyorlardı. Kimseden korkum yoktu. Babam içeriye girdi. Ekremi onunla birlikte yatağına götürdük. Hepimiz ağlıyorduk. Onun Nigârın odasında ne işi olduğunu sormadılar bile. Yalnız bana acı acı seslendiğini duymuşlar. Ben de yatmakta olduğum Nigârın odasına geldiğini, herhalde bir fenalık duyduğunu söyledim.

Ekrem gözlerini açtığı zaman baş ucundaydım. Yalnız kaldığımızı istedi. Ellerimi tuttu:

— Seher bunu ne için yaptın bana, dedi.

— Seni birden üzülmeyin diye, dedim.

— Seher keşke ben ölseydim de sen kurban olmasaydın, dedi.

— Zararı yok, dedim.

— Evet, dedi. Ben o vefasızı un-tutacağım Seherciğim. O hainden nefret ediyorum. Seni kurban eden odur. Fakat yaşamak istiyorum Seher. Senin için yaşamak istiyorum.

Seher gözlerini silerken:

— Hayatımın bir buhrana feda olmasından nadim değilim, dedi. O zavallı çocuğu yaşatmağa çalıştım. Fakat ömrü yoktu. Çok geç tedaviye başlanmıştı. Size böylece annemin ve babamın dahi bilmediği bir sırı söylemiş bulunuyorum Bay Samim. Siz de bedbaht Seherin bu samimi itirafını erkekçe kabul ederek beni insanların yanında suçlu olarak dolaşmağa mecbur etmeyin. Gidiniz, benim sırrımı saklayınız. Bir bahane bularak bu nişanı bo-zarsınız. Size lâıyk bir kız olsay-dım kimbilir ne kadar mesut olur-dum. Siz çok iyi ruhlu bir genç-siniz. Eşiniz bahtiyar olacaktır. Si-ze duyduğum aşkı bir kardeş sevgisine çevireceğim ve nişanlılık günlerim benim hayatımdaki ye-gâne öksüz saadeti teşkil edecektir.

Seher hıçkırıyor, tıkanıyordu. Samim metin bir sesle:

— Seher, dedi. Sen böyle ebedi bir yeise mahkûm olacak bir kız değilsin. Bu hikâyeyi ben duymadım Seher, anlıyor musun.

— Ne demek istiyorsunuz Bay Samim. Ben kabul edemem bunu.

Samim daha dik ve hâkim bir sesle haykırdı:

— Seher ben bu hikâyeyi duymadım. Sen bana bir şey anlatmadın.

— Samim.

— Seni belki feda edebilirim Seher, fakat iki yıldır kalbime yerleşen bir aşk kolay kolay yerinden sökülemez. Senin fedakârlığını takdir ediyorum. İyi ettin Seher. Şimdi de makul bir kız olarak kollarını uzat boynuma.

Genç kız boğuk hıçkırıklar içinde genç subayın boynuna sarıldı. Kapandığı göğsünde sarsıla sarsıla ağlıyor, Samim dolu gözleriyle onun başını seyrederek söylüyor-du:

— Sus ve unut Seher. Biz me-sut olacak insanlarız.

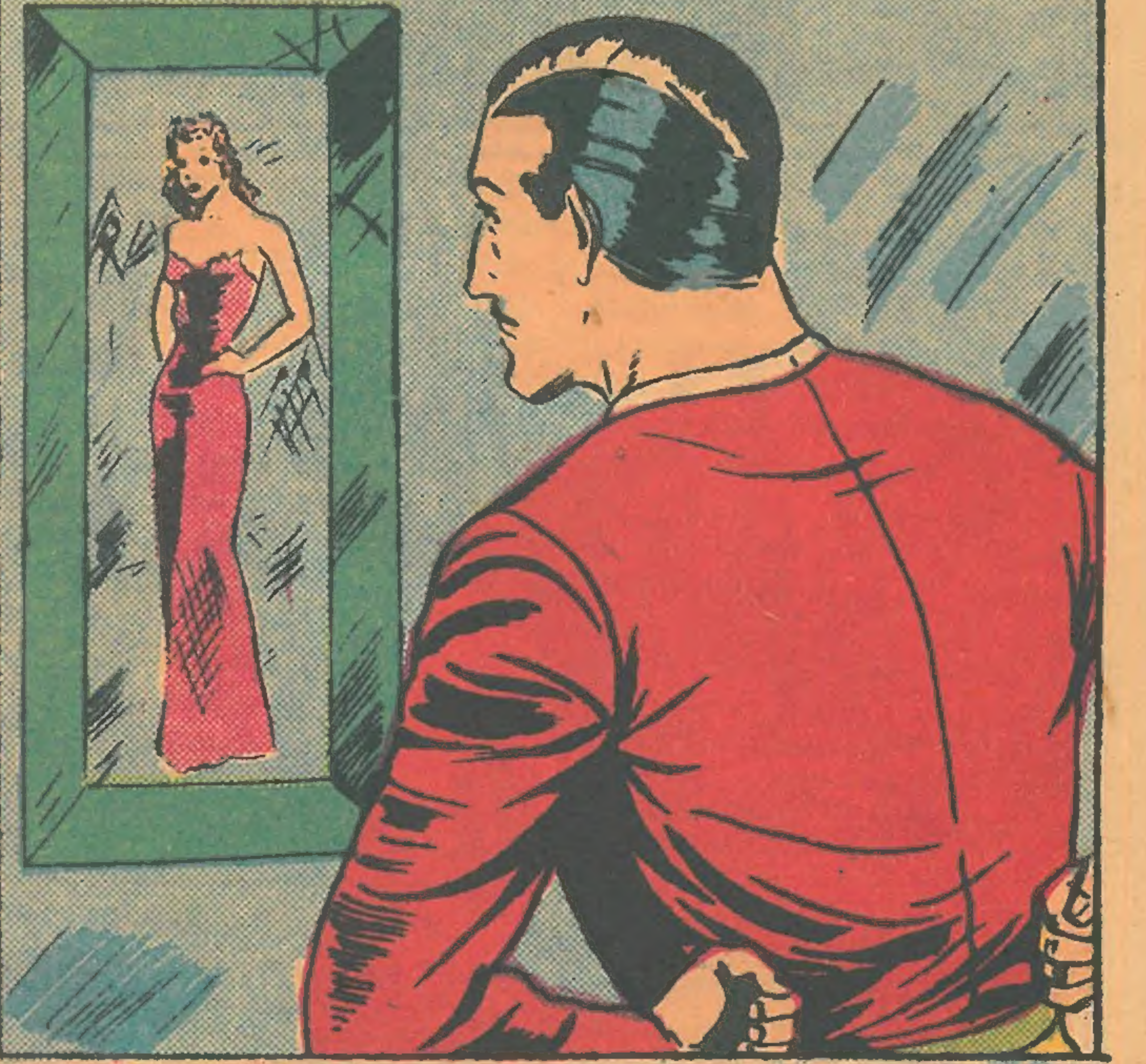
— BİTTİ —

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

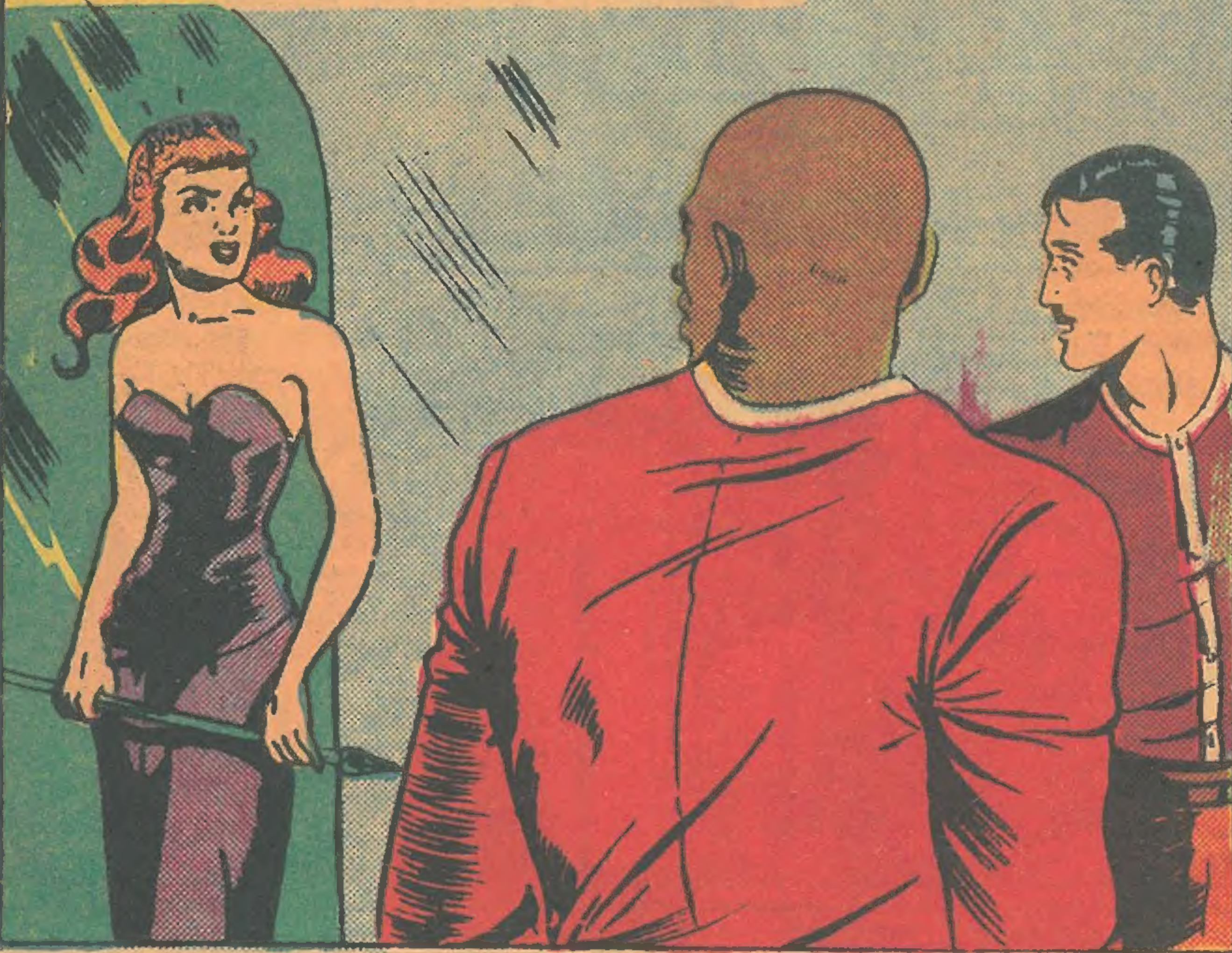
25

MANDRAKE İLE AP-
TULLAH BİR EVE Gİ-
RERLER. HERTARAF MÜ-
CEVHERLERLE KAP-
LIDIR. APTULLAH "BA-
KIN AYNALAR NEKA-
DAR BÜYÜK YAKUT-
LARDAN YAPILMIŞ"
DİYOR. MANDRAKE!
BU GERDANLIĞI
TAHTADAN, DEMEKİ
MÜCEVHERLER ŞEH-
RİNDE KIYMETLİ O-
LAN ŞEY TAHTAYMIŞ
DİYE GÜLÜYOR.

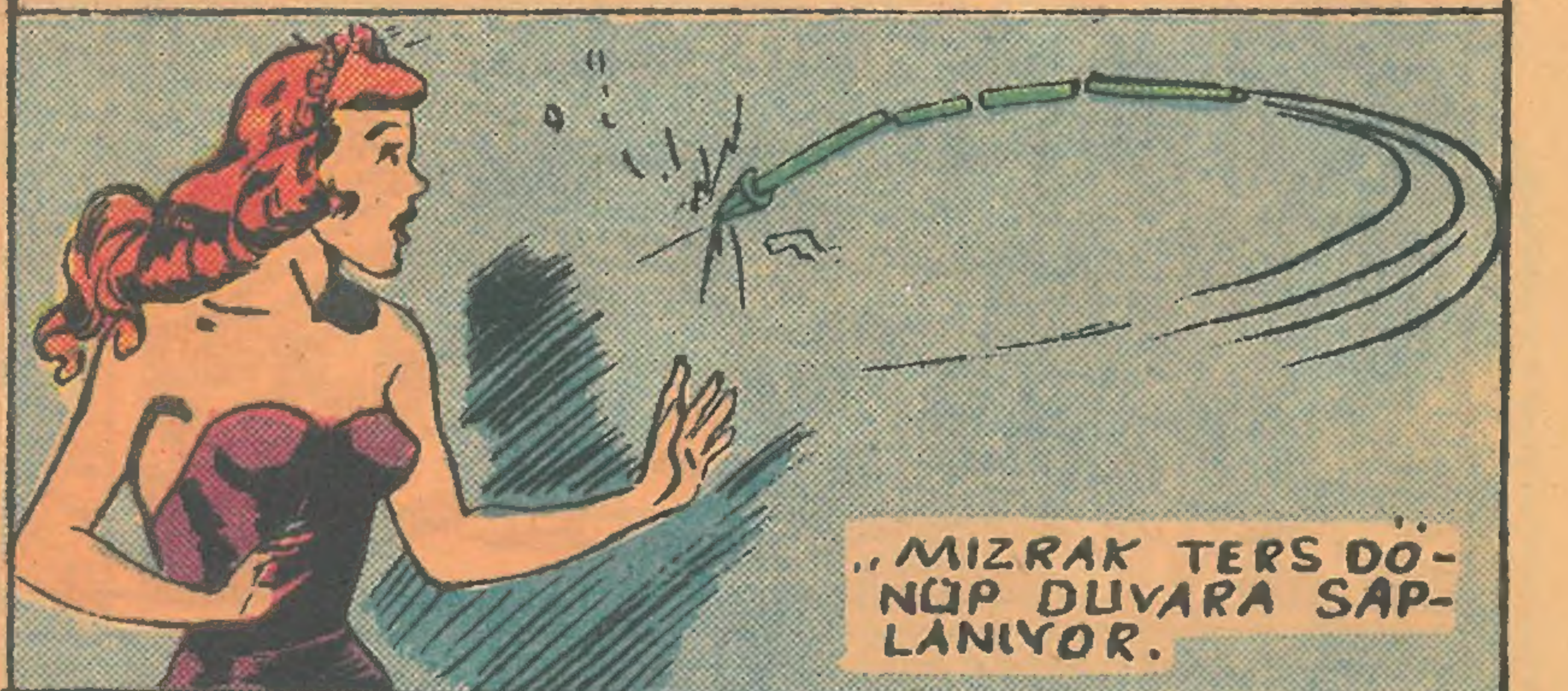
PARLAK MÜCEVHERLERDEN YAPILMIŞ BİR
MOZAİK TABLO. "BU ŞEHİRDE İNSAN OL-
MASI LAZIM. DIŞARDA BİR ÇOCUK GÖR-
DÜK. MÜNDEN DE BİR KIZDAN BAH-
ŞETMİŞTİ."

ANSIZIN, KAPIDA GÜZEL, SARIŞIN BİR KIZ GÖRÜ-
NÜYÖR. ELİNDE ZÜMRÜTTEN YAPILMIŞ İNCE
BİR MIZRAK VARDIR. İKİSİNİNDE YÜZÜNE BAK-
TIKTAN SONRA "ARADIĞIM SİZ DEĞİLSİNİZ"
GİBİLERDEN BAŞINI SALLIYOR.

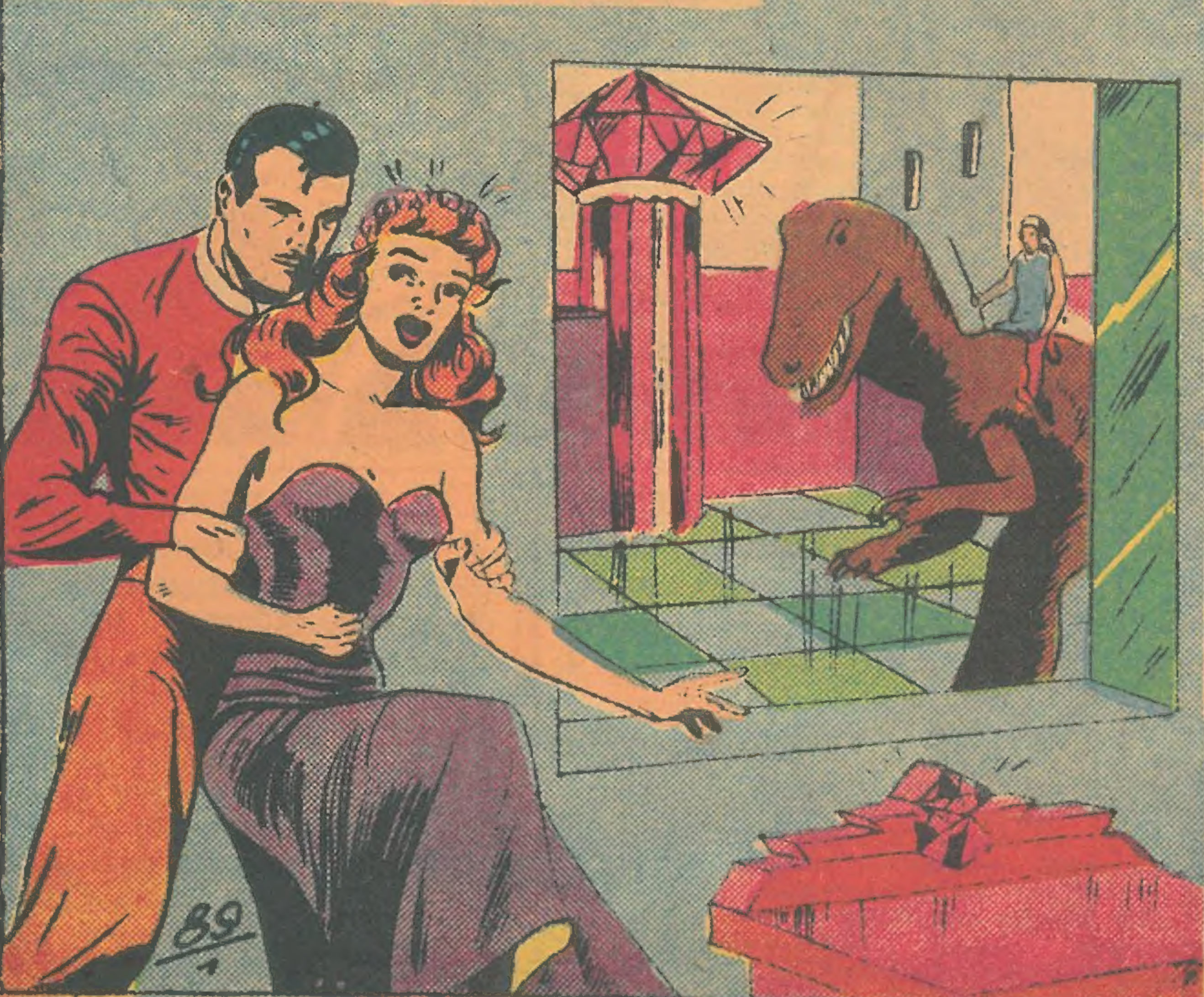

SONRA MIZRAĞI
MANDRAKEYE ATIYOR
FAKAT, SİHİRBAZ
BİR İŞARET YAPINCA.

"MIZRAK TERS DÖ-
NÜP DUVARA SAP-
LANIYOR."

MANDRAKE "KORKMAYIN!" DİYEREK KIZI YAKALI-
YOR. BU SIRADA, DIŞARDA..

EVVELCE GÖRDÜKLERİ ÇOCUK, KIZIN YAR-
DIMINA KOŞUYOR. TİRANASORUS REKS DE
BAŞINI PENCEREDEN UZATIYOR. MANDRAKE
ŞAŞIRMISTIR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

ARADAN BİRKAÇ AY GEÇTİ BÜTÜN İSVEÇTE BU İKİ NİŞANLI GİFTTEN DAHA MESUDU YOKTU. BİR AKŞAM MARKİ STORBAD'IN EVİNDE, Kİ RESMİ KABULDE...

UBALDO'YLA ORORA MEMNUN OLDUM.

MARGRİT...

UBALDO'NUN HAYRETİ ARASINDA MARGRİT ORORAYI RUCAKLAYA ÖPTÜ. KIZI 'SİZ'İN MURUNA BOĞDU.

EVET.. EVET.. HEPSİ İYİ.. YA SİZ?

ÇOK İYİ.. ÇOK İYİ.. SİZLERİ BİR NÜDDETTİR GÖRMEK İSTİYORDUM. FAKAT BULANA ASKOLSUN. UBALDO ARTIK ESKE DOSTLARINI UNUTTU. ÇOK YA. KIN AKRABALARINI BİLE..

19/1

UBALDO'NUN YİNE ALNI KIRIŞTI. MARGRİT'İN SÖZLERİNDEN ORORA DA ALINDI.

İN YAKIN AKRABALARINIZ DEMERLE NEYİ KASTETTİ. SENİN ARTIK YAKIN AKRABAN OLMADIĞINI HERKEŞ BİLİYOR. TABİT MAKSİMİLYEN HARİÇ.. HA SA. Hİ NE HABER ÇOCUKÇAĞIZDAN?

SÖYLEYİM.YA SEVGİLİM BABASI FERDİNANDIN KIZKARDEŞİ GRAN. DÜŞES ONU PARİSE GÖTÜRDÜ. ZANNEDERSEM EVLÂTLİK EDİ. NECEK.. HEM SONRA ÇOCUĞUN KANINDA DA AVUSTURYALI RANİ VAR..

BUNLARI SÖYLERKEN UBALDO BAŞKA YERE BAK. MAKTA VE DÜŞÜN. MEKTEYDİ.

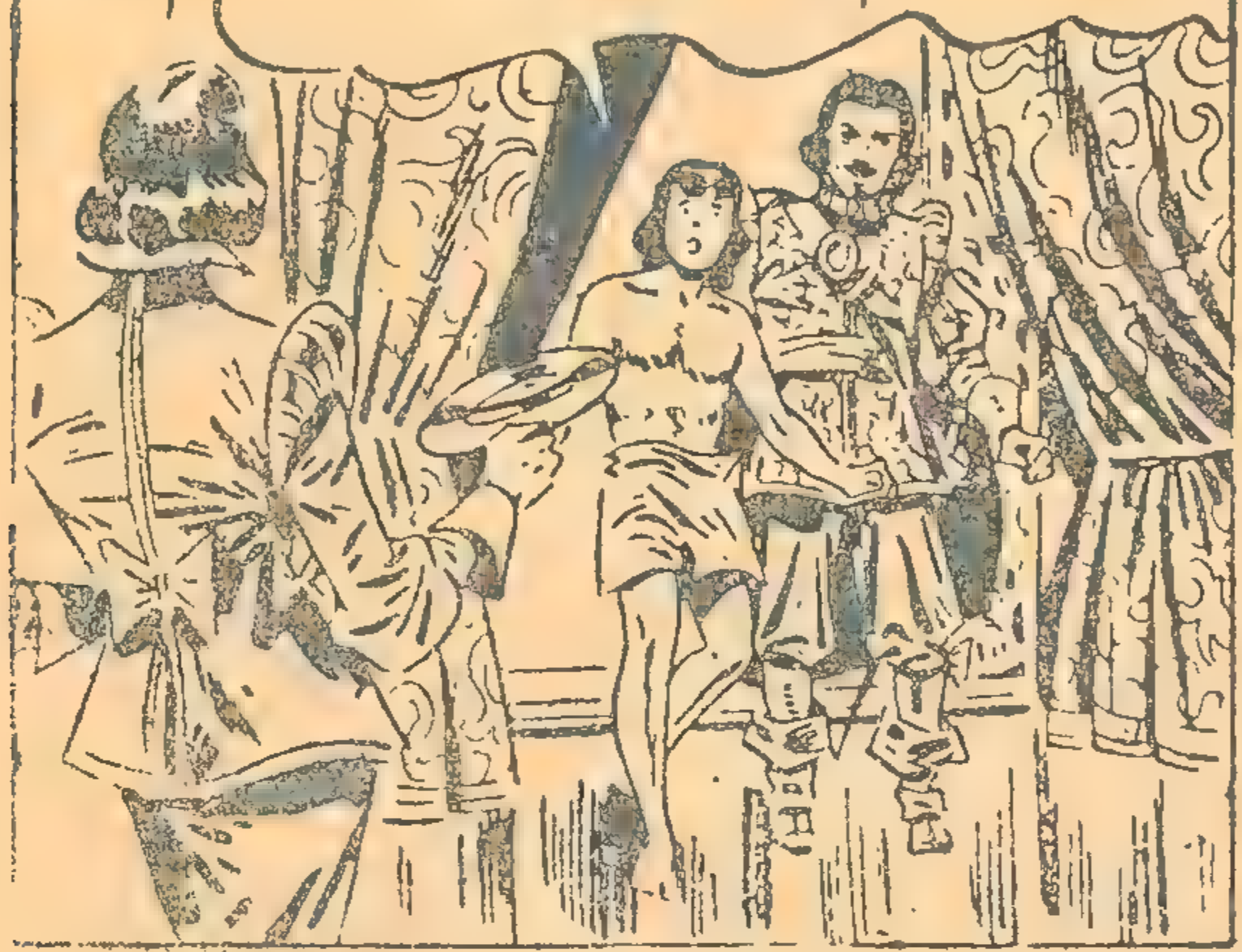
İNSANIN NİŞANLISINA DA YALN. SÖYLEMESİ NE ACI. BU AÇIK MIKÂYE NE ZAMAN SONA ERECEK?

89/1

ADALAR KRALİÇESİ

RAMON BU TA. BAĞIN MANASI NE? BUNU SANA KİM VER. Dİ TABAK MI? AL. LAHİM SEN BE. NİM AKLINI KO. RU... NE TABAĞI?

VARGO RAMONU SORSUYA GEK. Tİ. HAKİKATI ÖĞRENDİ. GÖRÜYORSUNUZ YA MAJESTE.. İŞTE BU DİNAMİK ADAM Bİ. ZİM DOSTUMUZ OLAN ATMA. CA REİS.. ONA İTİMAT ETMEMİZ LÂZİM..

PEKİ AMA ORTADA DÜŞMAN OLAN KİM? AMİRAL!..

NE DİYOR. EVET.. ÇOK TEHLİKELİ SUN? BİR İNSAN.. BİNLERCE İNSAN ONUN İÇİN ÇALIŞ. YOR. HEMİ GALİBA BÜYÜK BİR DEVLET TE KENDİSİ. Nİ DESTEKLİYOR.

MADENKİ BU KADARINI ÖĞRENDİM. ARTIK ONDAN KORKMUYORUM. KENDİ. Mİ KORUMASINI VE ONU SÖYLETMESİ. Nİ BİLİRİM.. BU İŞİ ATMACA REİSE BIRAKALIM. YOKSA AMİRAL HEPİMİZİ TENİZLER..

BU ESNADA AMİRAL ŞEHİRİN BİRAZ DIŞINDA BULUNAN KÜ. GÜK BİR EVİN KAPISINI ÇAL. DI. KAPI AÇILDI. VE AMİRAL İÇERİ GİRDİ.

KAPNI AÇAN ADAM ATMACA REİSİN ELİN. DEN KAÇIP KURTULAN SAZ ŞAİRİYDİ

BU NE ŞEREF AMİRALIM? BAŞI. NASIL OLDU DA GELİP BENİ ARADI. NİZ? BİR TEHLİKE DOLAŞIYOR. ESERİNİ BİTİRDİN Mİ?

DAHA BİRKAÇ ÖYLE AMA BUNUN AY LÂZİM.. YARIN SABAH KADAR. BİTMESİ LÂZİM.

BEN ŞİMDİYE KADAR HİÇ MUCİZE YARATMADIM. BU GECE YARA. TACAĞSIN.. AZİZİMİ HAZI. NEDEKİ BÜTÜN MÜCEVHER LER YARIN KRALA GÖS. TERİLECEK..

ARKASI VAR

İtikat Meselesi...

Yazan: M. YAMAN

Patron zile bastı ve odacıya:

— Faruk gelsin, dedi.
Faruk genç, güzel, zeki fakat talihli bir gençti. Tahsilini bitireli iki yıl olduğu halde hâlâ kendisine yakışacak bir memuriyet bulamamış, arkadaşlarından birisinin babasının bin ricasıyla Sadık Beyin yazihanesine kapılanmıştı. Em-saline ve tahsiline nazaran gülünç bir maaşla çalışıyordu. Patron ona selâm bile vermezdi.

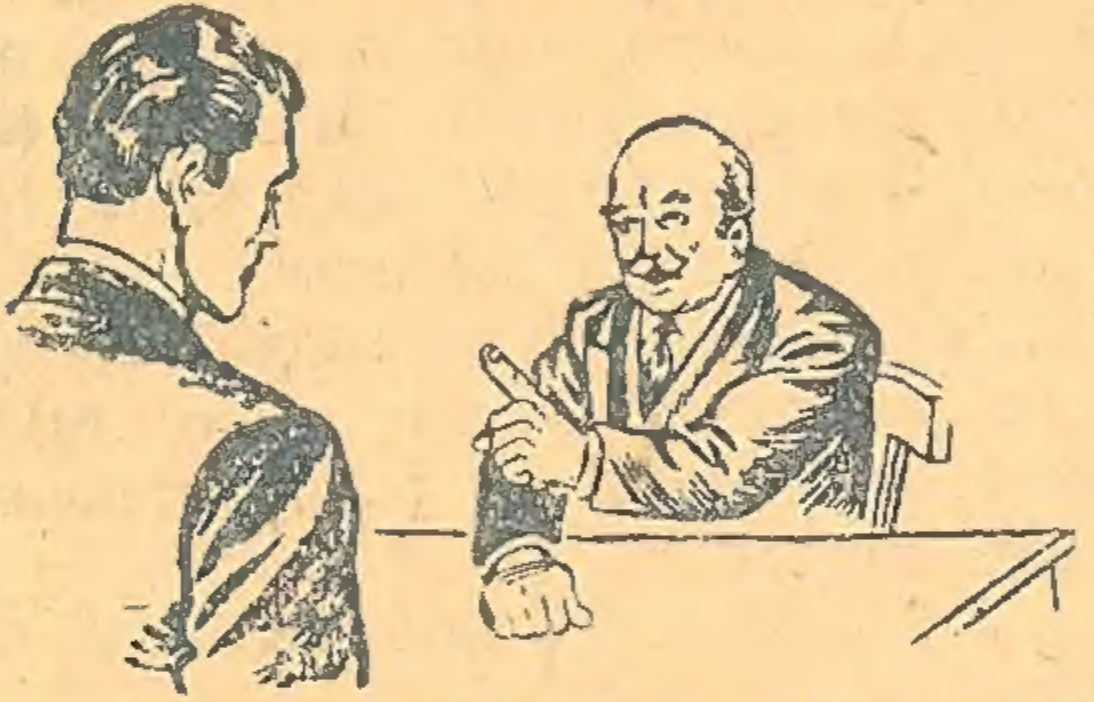
İşine nihayet verildiği korku-siyle patronun dipteki odasına gir-diği zaman yüreği gırtlığa çık-mıştı. Patron, kaşları çatık, canı sıkıntı:

— Bana bak, dedi. Sana acele bir iş vereceğim. Başarabilirsen ne âlâ.

Faruk derin bir nefes aldı:
— Gayret ederim efendim.
— Fazla gayrete lüzum yok. Bu akşam saat tam dokuz buçukta sa-na verdiğim adrese gidecek ve ge-ce orada kalacaksın.

— Anlamadım efendim!
— Mankafalığın lüzumu yok. Bu akşam verdiğim bir adrese tam do-kuz buçukta gideceksin. Gece de orada kalacaksın.

— Bu kısımları tamamiyle an-ladım efendim. Sonra?..

— Elinin körü. İşte okadar. Git-tiğin yerde serbest davran, neza-ketsizlik, patavatsızlık, bilhassa bu-dalalık etme. Eğer sana edilen ik-ramı, sana gösterilen işleri hakkiyle başaramaz ukalalığa kalkarsan yarın buraya hiç gelme. Faydostan önce de gel beni gör. Kiylükale lü-zum yok.

Faruk yerine döndü. Akşama ka-dar kafa patlattı. İşin içinden çık-mağa imkân bulamadı. Bu perişan-lık içinde akşam oldu. Patron yine çağırttı. Karşısına oturarak bu a-partıman dairesinin bulunduğu yeri ezberletti. Sonra eline bir de ellilik sıkıştırdı:

— Şunu da al. Harcırah. Dedik-lerimi unutma.

Faruk evine gitti. Elbisesini ü-tületti. Gömlek değişti. Patronun kendisini mühim bir işe yollıyaca-ğını bildirerek evden çıktı. Ezber-leddiği apartımanı pek kolay buldu. Kendisine kapıyı genç bir kadın açtı. Bir şey sormadı. Hemen içe-riye aldı. Her taraf tıss. Apartıma-nın o kısmında başka bir kul yok. Kadın da epeyce açık saçık. Salo-numsu bir odaya girdiler. Genç ve güzel kadın misafire iyi ikram edi-yordu. Bir aralık piyano çaldı. Son-ra içki çıkarttı. Faruk çekinir gibi olunca:

— İtiraz yoktu değil mi yav-rum? diye ihtar etti.

Faruk içti. İçince açıldı. Açılın-ca dünyayı unuttu. Nasıl unutma-sın, karışındaki pek yaman bir şey. Güzellikte bitirim, neşede em-salsız, hem de memnun görünüyor. Faruk içinden:

— Öyle de battık böyle de, di-yordu. Bana bir oyun oynuyorsa oynasın. Bir gecenin beyliği beylik-tir.

İçtiler, oturdular, radyo ile dan-settiller. Nihayet genç ve güzel ka-dın ona bir oda gösterdi.

— Allah rahatlık versin, dedi.

Kapıyı da dışarıdan anahtarla kilitledi.

Delikanlı binbir buhran geçirip uyumağa çalışırken dışarıda gürül-tüler oldu. Daireye birkaç kişi gir-di. Bir kadın sesi:

— Mutlaka buradadır, her ak-şam buraya geliyor.

Diye çırpınıyordu. Nihayet Fa-ruğun yattığı odanın kapısı açıldı. İçeriye birkaç kişi ve genç bir ka-dın girdi. Faruğu görünce şaşaladı. Ev sahibi:

— Yanlışınız var, diyordu. Ben Sadık bey isminde kimsiyi tanı-mıyorum.

Bütün odalar aranıp tarandı. Ni-hayet çıkıp gittiler. O zaman genç ve güzel kadın izah etti:

— Sadık beyin bayanıdır. Onun sık sık buraya geldiğini haber al-mış. Cür'imeşut yapmağa kalk-mış. Sadık Bey önceden haber aldı. Şimdi işi aılıyorsunuz ya. Artık korkulacak b. şey de yok. Haydi uyuyunuz.

Genç kadın çekiliyordu. Faruk kekeleydi:

— Şey, affedersiniz. Bir dakika..

— Hayır, çok rica ederim neza-ketsizlik yapmayınız. Bahusus ye-minim var. Sadık bey bana yemin ettirdi.

Fakat yemini Faruk etmemişti. Onun için nezaketsiz davrandı. Er-

tesi sabah pek üzgün bulunan genç kadın onu selâmetlerken eline bir paket tutuşturdu:

— Üç defa başımdan dolaştır-dım, dedi. Bunun içinde doğranmış bir kilo ekmek var. Arka yoldan git. Solda bir virane göreceksin. O-rada emzikli bir köpek var. Ekmeği onun önüne ativer, olmaz mı şeke-rim. Çok rica ederim sana. Ben mutakit bir kadınam. Yemine uğ-rarım sonra.

MONTE KRISTO'NUN ESRARİ

KORSANLAR KRALI

No: 59

KAPTAN SAVAŞ HAZIRLIĞI İÇİN EMİR VERDİ.

KAPTAN BU BİZİMİĞİN DÜĞÜN BAYRAMI GÖE DURMAK BİZİ SIKIYOR.

KORSANLAR KRALI KENDİNCE BİR SAVAŞ PLANI YAPMIŞTI. TİCARET GEMİLERİ KONVOYUNA AMANSIZ BİR ŞEKİLDE HÜCUM EDECEKTİ.

BU SIRA DA GÜVER TEDE BAĞIRIŞ. MALAR DUYULDU.

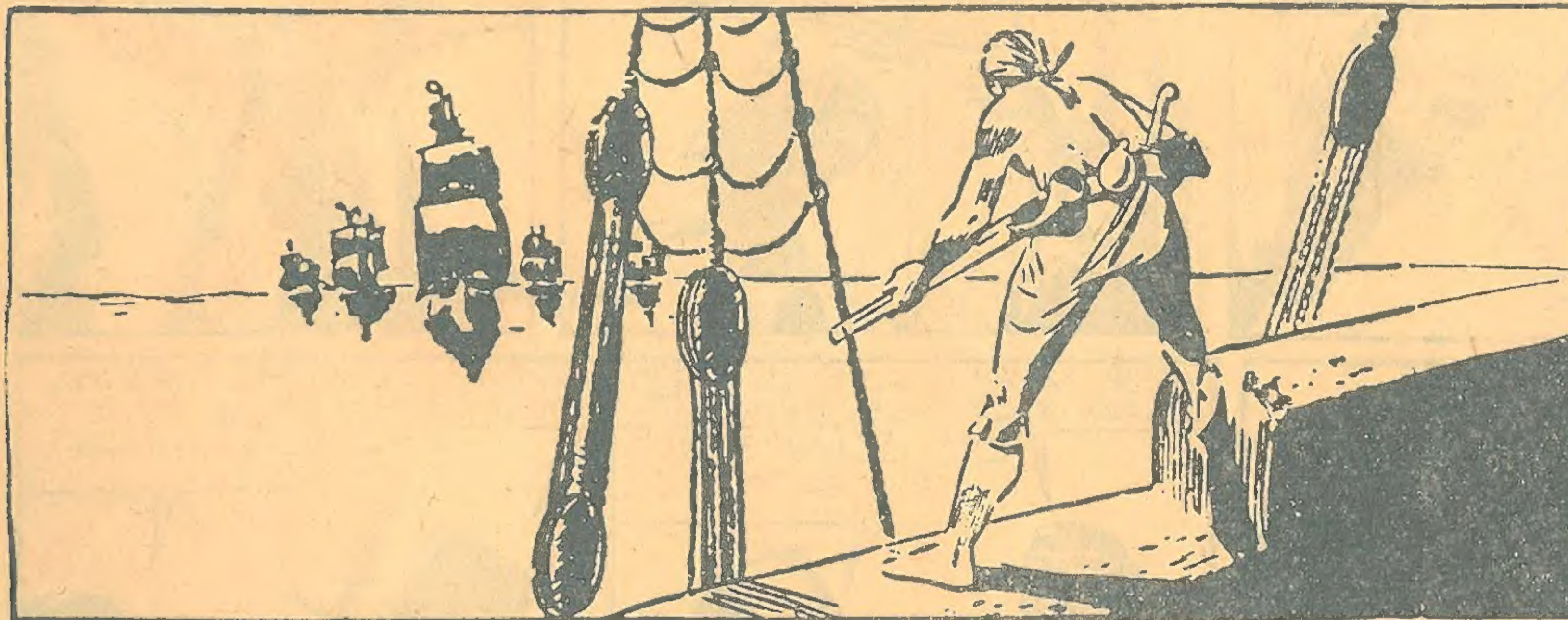

BEŞ GÜN BİR KAYANIN ARDINDA PUSU KUR. MANIN SEMERESİ: BEŞ GEMİ UZAKTAN GÖRÜNDÜ.

ÇOK PATIRDI ETMEYİN. ÖNÜMÜZE KADAR GELSİNLER. APANSIZDAN ATI. LIR TEPELERİZ.

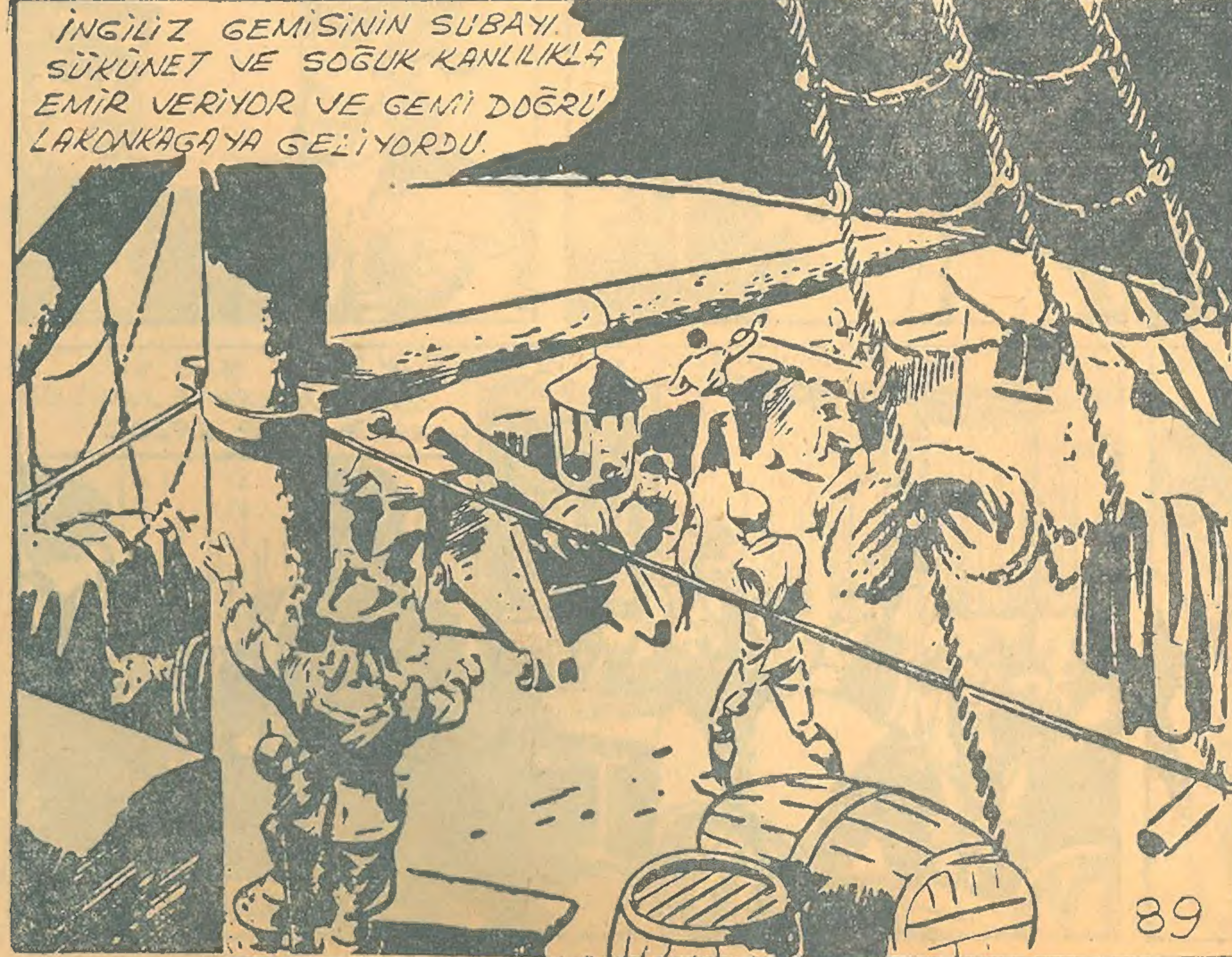

İKİ SAAT SONRA LAKON KAGA İLK TOPU ATTI. İNGİLİZ KONVOYUNDAN BİR GEMİ CESARETLE ARKADAŞ. LARINDAN AYRILDI.

İNGİLİZ GEMİSİNİN SUBAYI. SÜKUNET VE SOĞUK KANLILIKLA EMİR VERİYOR VE GEMİ DÖĞRÜ LAKONKAGAYA GELİYORDU.

İLK ATEŞ BOMBALARI ATILDI. TAYFALARDAN BİR KİSMİ YANGINI SÖN. DÜRÜRLERKEN..

HERKES YAZIFESİ BAŞINA ÖTERİ GEMİLER KAÇABİL MELİ.

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayıdan devam)

— «Demek Bili'yi o... o kurtarmış?» Vilâ'nın sesi titriyordu. Genç kız hemen ayağa kalktı. «Onu nerede bulabilirim. Size çok zahmet verdim, Mr. Raydır. Demek Mis Viyolet'le kızı hakkında haurıya-bildikleriniz bundan ibaret? Acaba hiç evrak filân bırakmadı mı?»

— «Zannetmiyorum. Bunu bana o avukat ta sormuştu. Sonbaharda gelen genç adam da sordu.»

— «Bu adamın ismini hatırlıyor musunuz?»

— «Riley'di galiba.»

Vilâ gülümsedi.

— «Tanıyorum. Star Viley. O size neler sordu, Mr. Raydır?»

— «Vallahi küçük hanım, hep sizin sorduklarınızı sordu. Yalnız, Centilmen Ceof'un soyadını öğrenmeyi çok istiyordu. Ama onun soyadını hiç birimiz bilmiyorduk, onun için söyleyemedim, tabii... Erkek Ketî'nin evini soruyordunuz, değil mi? Bu sokakta, sağ kolda son kulübedir. Zavallı Ketî! Bebeciği kurtarayım derken yüzü fena halde yandı. Halbuki ne alımlı kızdı! Şimdi kendi anası görse tanıyamaz.»

— «Demek ona itimat edebilirim?»

— «Tamamen. Erkek Ketî bu. Özü de doğrudur, sözü de!»

Vilâ Mr. Raydır'a tekrar tekrar teşekkür ettikten sonra yoluna devam etti. Bil Raydır kapıda durmuş kabak kafasını kaşıyarak onun arkasından bakıyor ve kızı bundan önce nerede görmüş olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Bu genç hanım ona daha ilk görüşte âşina gelmişti. Ama nasıl, nereden?

Derken Bil Raydır'ın gözleri anınsızın parıldadı, sonra yaşlı adam kızın arkasından koşmaya başladı. Nefes nefese.

— «Küçük hanım! Küçük hanım!» diye seslendi.

Vilâ döndü.

— «Affedersiniz, Mis. Ama şimdi aklıma geldi. Acaba siz küçük Bili misiniz? Sizi bir yerden görmüşlüğüm var gibi de!»

Vilâ, «Bana şöyle iyice bakın» dedi. «Benim Bili olduğuma yemin eder misiniz?»

Bil Raydır kızı uzun uzun, ince ince süzdü. Vilâ heyecandan nefes bile almayarak bekliyordu. Nihayet Bil Raydır hayır der gibi başını salladı.

— «Edemem. Mis. Gücenmeyiniz. Gerçi Mis Vi'ye benzemiyor değilsiniz. Ama on beş, on altı sene bu! Yemin edemem.»

Vilâ içini çekti.

— «Hakkınız var, Mr. Raydır,» dedi. «Benim ismim Aberkrombi-dir.»

Erkek Ketî'nin evi köyün en sefil kulübelerinden biriydi. Ama kapısının önü ve camları tertemizdi.

Kapının zili yoktu. Ve Vilâ içeriye duyuruncaya kadar epeyi tah-talara vurmaya zorunda kaldı. Nihayet içeride ağır ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı.

(Arkası var)

BİNBİR RÖNAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

5

GECE YARISINA DOĞRU...

Aman Allahım! Kolyem, Inci kol-
yem yok... Her halde düşürdüm...
Lütfen baylar arayarak bana yardım
edin...

HERKES BU
KIYMETLİ
KOLYİYİ ARAMA-
ĞA KOYULUR.
BÜTÜN GAYRET
LERE RAĞMEN
BİR MİLYON
FRANK DEĞE-
RİNDEKİ KOLYE
BULUNAMAZ.

ARTİST BAYI
LIR. ETRAFTA
SOĞUK BİR HA-
VA ESER.

EV SAHİBİ POLİSE HABER VERMEK ZORUNDA KALIR.
DÖRT SİVİL MEMUR GELİP TAHKİKATA BAŞLARLAR.

Baylar Bayanlar bir arası
tırmayabilmek mecburiye-
tiindeyim.

Bay komiser buna müsaade
edemem. Buradaki davetli-
rimin hepsi yüksek şahsiyet-
ler. Ben onlara kefilim.

UZUN MÜNAKAŞALARDAN SONRA DAVETLİLER GİTTİLER...

Neüzünlü bir gece! Az kaldı
Markiz de bayılacaktı. Sen
ne düşünüyorsun baba?

Bilmem

ERTESİ SABAH
FLORA VE-
NEDİĞE
GİTMER ÜZE-
RE HAZIRLA-
NIYOR O SI-
RA DA ODA-
YA BABASI
GİRDİ. YÜZÜ
SAPSARI
BİR HAL-
DEYDİ...

Babasen hasta-
sin galiba!
Yine kalbin mi
tuttu?

Evet rahatsızım.
Fakat bu kalbsızı-
sı değil vicdan аза-
bı!..

Nasıl? Vicdan azabı mı?
Ne diyorsun baba?

inci kolye.. onu ben aldım.
yerde bir koltuğun ya-
nında idi... Seytana uya-
rak onu yeden aldım...
Ah flora... Mahvoldum
ben!..

BİNBİR ROMAN

FLORA DEHŞET İÇİNDE KALIR..

Artık cürmümü itiraf edip teslim olmaktan başka çarem kalmadı... Fakat sen... Benim sevgili kızım! Ben den nefret etmediğini söyle kızım bana!..

Teslim olmak mı? Sen öldürdün mi baba? Senin kalbin var. Mahkûm edecek olursan dayanamaz ölürsün... Hayır bu olmaz!

Orası öyle ama ben yaptığım işin cezasını çekmeliyim...

Hayır buna başka türlü çare buluruz... Benim aklıma bir şey geldi. Kolyeyi doğrudan doğruya artistin kendisine iade ederiz ve bu suretle mesele kapanır gider... Hiç kimse hatta İNES dahi bir şey öğrenemez. Busur bizim arasında kalır.

FLORANIN PLANI GAYET BASİTTİR. KOLYEYİ BİR PAKET YADIP "GRAND OTEL"DE İKAMET ETMEKTE OLAN MARTA SANTONA GÖNDERİLMEK ÜZERE BİR SEVKİYAT AGENTİNE BIRAKMAKTIR.

Anladımı baba? Bu suretle mesele halledilir ve bizde üzüntüden kurtuluruz.

İyi ama polis sonraki sevkiyat acentasından tahkikat yapmaz mı? Sen polisle ri bilmessin kızım...

BİRDEN BİRE BABASI ELİNİ KALBİNE BASTIRARAK BİR KOLTUĞA YİĞİLİR.

Allahım acaba yeni bir kriz mi? Bettina çabuk doktora telefon et! Babam fenalaştı!

Haydi git Flora... Vakit kaybetme... Geçti... merak etme bir şeyim kalmadı...

Peki ama derhal yatmak şartı ile giderim!

Evet şimdi gidip yatacağım... Fakat sen vakit kaybetme! Git! Bettina bana yardım eder.

FLORA ÜZÜNTÜ İÇİNDE BABASININ ÇALIŞMA ODASINA GİDER, KOLYEYİ ALIP PAKET YAPAR. ARTISTİN ADRESİNİ YAZAR. SONRA ÜZERİNE NAZAR DİKKATİ ÇEKMEK ÜZERE BAŞIT BİR ELBİSE GİYER. SONRA DISARI ÇIKMA'DAN ÖNCE BABASINI BİR KERE DAHA GÖRMEK İÇİN YANINA GİRER.

Allaha ısmarladık baba! Gidiyorum...

Doktor biraz sonra gelecekmiş.

Git Kızım! Haydi...

FLORA TAM KAPIDAN ÇIKARKEN...

Kommandör Vinturi burada mı Oturuyorlar?..

